

บทนำ

ปลายเท้าในรองเท้าหนังขัดจนขึ้นเงาเดินขึ้นไปตามบันไดซึ่งไม่มีราวกัน

บันไดปูนยังไม่ได้ขัดไม้ได้ทาสีเข้ากันดีกับบรรยากาศโดยรอบซึ่งเป็นตึกร้างที่สร้างเอาไว้ในช่วงฟองสบู่ยังไม่แตก พอฟองสบู่แตกทุกอย่างพังยับเยิน ตึกห้าชั้นที่แต่เดิมคิดจะสร้างเป็นอาคารพาณิชย์สุดหรูกลับกลายเป็นเพียงเศษซากของความเจริญทางวัตถุในช่วงระยะเวลาหนึ่ง

ชายผู้นั้นเดินผ่านซากอดีตขึ้นไปเรื่อยๆ ด้วยฝีเท้าไม่เร่งรีบจนถึงลานโล่งของตาดฟ้า

เขาก้าวออกมาเผชิญแดดจ้ายามเที่ยงวันอย่างผ่าเผย แม้ในอ้อมแขนมีร่างเปลือยเปล่าของหญิงสาวผู้หนึ่งอยู่ก็มิได้หวั่นหวาดว่าใครจะมาพบเห็น เนื่องจากเขาเคยอยู่แถวนี้มานาน รู้ดีว่าตึกแถวนี้ไม่มีใครสนใจมานานแล้ว

ช่วงกลางวันมันคือตึกเกาธรรมชาติๆ ที่ด้านหน้าเต็มไปด้วยต้นไม้รกเรือ ดูแล้วไม่เจริญหูเจริญตา จนคนที่สัญจรผ่านไปมาทุกคนมีแต่จะรีบ

เร่งฝีเท้าเพื่อไปให้พ้นจากตึกแถวห้าชั้นแปดคูหาที่มีข่าวลือว่าผีดุนี้ ทว่าในช่วงเวลากลางคืน ตึกผีดุแห่งนี้จะกลายเป็นสวรรค์น้อยๆ ของบรรดาคนจรจัดและพวกเสพยาซึ่งชอบเข้ามาใช้เป็นที่พักพิงหรือหาความสุขโดยมิได้เกรงกลัวภูตผีแต่อย่างใด

ชายหนุ่มหลุบตาลงมองร่างซึ่งนอนนิ่ง ผู้หญิงในอ้อมแขนเขา ผ่ายผอม ชูบซิด ได้ตาดำคล้ำ ผมเผ้ายุ่งเหยิงแห้งกระด้าง เนื้อตัวมีจ้ำแดงเขียว ม่วงกระจายทั่วตัว โดยเฉพาะบริเวณหน้าอกที่นอกจากจะมีรอยข้ำแล้ว ยังมีรอยฟันเหมือนถูกกัดจนเลือดซึมอยู่หลายรอยด้วย

ร่างนี้ดูบอบช้ำจนไม่น่าจะมาอยู่ที่นี่ในเวลานี้ เธอควรถูกพาไปส่งโรงพยาบาลมากกว่า

ดวงตาปราศจากความรู้สึกเบนความสนใจจากสภาพหญิงในอ้อมแขนไปยังจุดหมายเบื้องหน้า เขาเดินตรงไปเรื่อยๆ จนกระทั่งมาหยุดบริเวณสุดขอบปูนที่ยังไม่ได้กั้นราวระเบียงกันตกเอาไว้

ร่างสูงในสูทสีดำยืนอยู่ตรงขอบปูนนั้นนาน นานจนร่างเปลือยในอ้อมแขนเปิดเปลือกตาขึ้นมองเขา

แววตาของเธอแห้งผาก เหมือนหุ่นที่ไร้ความรู้สึก กระทั่งตอนที่ถูกโยนลงจากตึก...เธอก็ไม่รู้สึก ไม่ร้องออกมาเลยสักคำ

๑

หัวใจสลาย

“เขาวงกัันว่าเด็กนี้เป็นเด็กใจแตก เสพยา มั่วเซ็กซ์อยู่ในตึกร้าง นั้นแหละ แล้วก็มาเียง เธอเลยโดดจากตึกลงมาเอง นี่เขาวงกัันว่ากว่าคนจะไปเจอก็อืดส่งกลิ่นแล้วนะเธอ”

“บ้า ยายน้องดาฉันเพื่อนลูกสาวฉัน คบกันมาตั้งแต่สมัย ม. ปลาย ฉันเห็นมาตั้งแต่ตัวกะเบี๊ยก น้องดาไม่มีแว้วว่าจะเกเรเกตุตรงไหน ฉันเชื่อว่าน้องดาต้องถูกทำร้ายแน่ และอีกไม่นานตำรวจต้องตามไ้พวกสัตว์-นรกนั้นมาชดใช้กรรม!”

ไม่ว่างานไหนคนไทยก็นินทาผู้อื่นได้เสมอ กระทั่งในงานศพ...การ นินทาคนตายก็ยังไม่ถูกละเว้น แถมนินทาในช่วงที่พระท่านกำลังสวด นินทา ทั้งที่นั่นอยู่คล้อยหลังเจ้าภาพไปไม่ไกล

สรีนยากัตรีมฝีปากแรง มือที่พนมแนบอกอยู่นั้นสั่นเทา เต็มไปด้วย อารมณ์ที่อยากกรีดร้อง อยากกระชากผ้าปกไม่ติดคนนั้นเข้ามาหา แล้วบอก ป้าให้เข้าใจเสียใหม่น้องของเธอเป็นเด็กดี และเด็กดีแบบน้องดาไม่ควร จบชีวิตในวัยเพียงแค่อายุสิบปี และไม่ควรร...จากไปอย่างอนาถแบบนี้

จริงๆ ไม่ควรมีผู้หญิงคนไหนจบชีวิตลงแบบน้องสาวเธอทั้งสิ้น!

ข่าวการตายของน้องสาวเธอนั้นเรียกได้ว่าเป็นข่าวแสนปกติไปแล้ว ในประเทศไทย ทุกๆ อาทิตย์ก็จะมีข่าวผู้หญิงถูกข่มขืนและถูกฆ่าตายอยู่ในหน้าหนังสือพิมพ์สักคิตสองคิต บ่อย...จนผู้คนชินชา และเลิกที่จะใส่ใจ

สรีรยาเองก็เช่นกัน เธอเห็นข่าวของน้องตั้งแต่วันแรกก็ได้แต่ฟังผ่านๆ ไป ไม่ได้รู้สึกสงสารหรือเห็นใจคนตายเสียด้วยซ้ำ ซึ่งก็คงจะเป็นเหมือนทุกคนที่เห็นจนชิน อ่านจนชิน และคงไม่รู้สึกละไรกับเรื่องนี้หากผู้ตายไม่ใช่ญาติพี่น้องของตัวเอง

แม่...โทร. หาเธอหลังจากข่าวสะเทือนขวัญสังคมเมืองถูกนำเสนอทางสื่อโทรทัศน์ได้สองวัน ทันทีที่สรีรยาได้ยินเสียงแม่ แม่ที่ร่ำไห้พร้อมพูดแทบไม่เป็นภาษา หญิงสาวก็ตัวเย็นเฉียบ รับรู้ได้ในทันทีว่าต้องเกิดเรื่องไม่ปกติขึ้นแน่ เพียงแต่...ไม่คิดเลย ไม่คิดเลยจริงๆ ว่าเรื่องไม่ปกตินั้นจะเป็นเรื่องของน้องสาวคนเดียวของเธอ

“ตำรวจโทร. มา เขาบอกว่าคนที่ตายคือน้องดาใจ แม่จะขาดแล้วน้องยาใจ แม่จะขาด!”

แม่สรีรยาจับใจความเรื่องที่แม่พูดได้ไม่แจ่มชัดนัก กระนั้นเธอยังรับปากแม่ว่าจะรีบไปดูน้องที่ห้องพัก จากนั้นจะไปรับแม่ที่โดยสารรถทัวร์มาจากพิษณุโลกเพื่อมาพบตำรวจที่กรุงเทพมหานคร

หญิงสาวรีบลางาน กดโทรศัพท์หาน้องสาวที่ทุกเดือนสองเดือนพี่น้องที่สนิทกันอย่างยิ่งจะต้องหาเวลามาพบเพื่อพูดคุยกัน

แต่โทรศัพท์ของน้องติดตอไม่ได้ ส่วนห้องของน้องก็ว่างเปล่า

สรีรยาเสียมารยาทเคาะถามห้องข้างๆ ว่าเห็นน้องเธอบ้างหรือไม่ ก็ได้รับคำตอบว่าไม่ พอถามยามที่อยู่ด้านล่าง ยามก็บอกว่าไม่เห็นน้องเธอมาหลายวันแล้ว

สังหรณ์ไม่ดีเริ่มเกาะกุมจิตใจเธอ เธอไม่อยากโทรศัพท์ไปหาแม่ตอนนี้ และหากไม่แน่ใจเรื่องน้องก็ยังไม่อยากบอกพ่อ ดังนั้นระหว่างนั่งรอ

แม่อยู่ที่หมอสิต เธอได้แต่เข้าเฟซบุ๊กของน้อง และไล่ถามเพื่อนของโศภิตา
ทางหลังไมค์ว่ามีใครอยู่กับน้องเธอหรือติดต่อน้องเธอได้ในช่วงนี้หรือไม่
ทว่าคำตอบที่ได้รับกลับมามีแล้วแต่ตอบว่า...ไม่

แม่เธอเป็นคนสวย แม่ตอนนี้อายุเกือบห้าสิบแล้วแต่แม่ยังคงความงาม
เอาไว้ได้ แม่ชอบแต่งตัว แต่งหน้า เหมือนน้องดาที่ได้รับนิสัยรักสวยรักงาม
และความงามจากแม่ไปทั้งหมดโดยไม่เหลือเอาไว้ให้พี่สาวแบบเธอบ้างเลย
ทว่าวันนี้ร่างที่โผล่ลงมาจากรถทัวร์ดูทรมอย่างยิ่ง ใบหน้าของแม่
ไม่ได้แต่ง ผมขมวดเอาไว้ลวกๆ เลื้อย กางเกง รองเท้า ดูไม่เข้ากัน กระทั่ง
กระเป๋าถือแม่ก็ใช้กระเป๋ผ้าใบที่ฉวยง่ายที่สุดเอามาสะพาย

หญิงสาวเห็นแม่กวาดดวงตาแดงก่ำไปรอบกาย และเมื่อพบเธอ แม่ก็
วิ่งเข้ามากอดแล้วร้องไห้โฮ แม่ไม่อายุใคร ไม่รู้สึกรู้ว่าต้องสำรวมอะไรอีกต่อไป

“ตำรวจบอกว่าเป็นน้องดา เขาให้แม่ไปดูศพ ให้ไปชี้ตัว แม่...แม่...”

น้ำตาสรินยาไหลออกมาก็ตอนนี้ ตอนที่แม่พูดว่า ‘ศพ’

“เกิดอะไรขึ้นคะแม่ น้องดาเป็นอะไร”

“ผู้หญิงในข่าว คนที่ตกตึกลงมาคือน้องดา”

ทันทีที่แม่บอก ข่าวครึกโครมบนหน้าหนังสือพิมพ์และโทรทัศน์ซึ่ง
สรินยาดูและอ่านแบบผ่านๆ ก็หลังไหลเข้ามาในความทรงจำ

ศพผู้หญิงที่เฒ่าแล้วถูกพบโดยเด็กวัยรุ่นกลุ่มหนึ่งซึ่งตั้งใจจะเข้าไป
หาเรื่องสนุกทำกัน เพราะไม่มีหลักฐานว่าผู้หญิงคนนั้นเป็นใคร อีกทั้งสภาพ
ศพและสาเหตุที่เสียชีวิตก็ยังเป็นปริศนา ข่าวจึงอยู่ในความสนใจของนักข่าว
และผู้เสพข่าวทั้งหลายพอสมควร

“ตำรวจขยายวงค้นหาจนเจอกระเป๋าใส่ตางค์ของน้องดาถูกเผายุ่งห่าง
ออกไปหลายเมตร เขาเจอบัตรนักศึกษาที่ถูกเผาไหม้หมด เขาเลยบอกให้แม่
ไปดู...เขาให้แม่ไปดูว่าผู้หญิงในข่าวนั้นใช่ น้องดาไหม ตำรวจมันบ้าไปแล้ว!
มันแข่งลูกแม่ได้ยังไง แต่...แต่แม่ติดต่อน้องดาไม่ได้ น้องดาไปไหนซะ

น้องยา น้องดาไปไหน น้องดาไปมหาวิทยาลัยใช้ไหม หรือว่าไปเที่ยวกับเพื่อนๆ หรือว่าตอนนี้น้องดารถแม่อยู่ที่ห้อง น้องดาของแม้อยู่ใช้ไหม”

สรีณยาพยักหน้าทันที ไม่ใช่เพียงแต่แม่ที่ไม่อยากยอมรับ เธอเองก็ไม่เชื่อหรือว่า...ว่าศพนั้นจะเป็นน้องเธอ

“น้องดาต้องยังอยู่สิแม่ ตำรวจคงเข้าใจผิดอะไรบางอย่าง ชาวบอกว่าผู้หญิงที่ตกตึกมาเป็นพวก...พวกผู้หญิงหากินที่ถูกหลอกมาข่มขืนแล้วฆ่า ไม่ใช่เธอแม่ เพราะฉะนั้นจะเป็นน้องดาไปได้ยังไง ไม่ใช่! ไม่มีวันใช่!”

สายตาแม่ที่มองเธอเปี่ยมไปด้วยความหวัง แม่กุมมือเธอแน่น ดวงตาแดงก่ำที่ยังมีหยาดน้ำรินไหลจ้องเธอนิ่งก่อนแม่จะเอ่ยปากถามราวต้องการคำยืนยัน “น้องยาว่าไม่ใช่ใช่ไหม”

สรีณยาส่ายหน้าดิ๊ก แมื่อดวงตาจะมีน้ำตาคลอ แต่เธอยังปฏิเสธที่จะเชื่อ “ไม่ใช่ ต้องไม่ใช่!”

แต่คำอธิษฐานของเธอไม่เป็นจริง เมื่อไปถึงสถานีตำรวจเพื่อขอพบเจ้าของคดี คุณตำรวจท่านนั้นให้เธอกับแม่ดูกระเป๋าสตางค์และบัตรนักศึกษาที่ใหม่ไปกว่าครึ่งของโคกิดา

บัตรนักศึกษาใหม่ไฟโบนั้ใหม่จนไม่เห็นรูปถ่ายของโคกิดา แต่ยังเหลือส่วนที่แจ้งว่าน้องสาวเธอศึกษาอยู่ที่ไหน และบริเวณชื่อก็ยังครบสมบูรณ์ ส่วนกระเป๋าสตางค์สีขาวนั้น...เป็นกระเป๋าแบรนด์เนมซึ่งสรีณยาซื้อให้น้องเป็นของขวัญวันเกิดครบรอบสิบแปดปีของน้อง เธอย่อมต้องจำมันได้

“ของพวกนี้เป็นของน้องฉันจริงค่ะ แต่ฉันเชื่อว่าผู้หญิงคนนั้นคงไม่ใช่ น้องฉันหรือ ไม่ใช่ เป็นไปไม่ได้” ยามเอ่ยปฏิเสธ ริมฝีปากสรีณยาเหี่ยยดยิ้มเสียดด้วยซ้ำ เธอยิ้ม ทั้งที่ดวงตาเต็มไปด้วยความกลัว

สีหน้า พ.ต.ท. เด่นชัยมีร่องรอยของความลำบากใจและเห็นใจหญิงสองคนที่นั่งอยู่ตรงหน้าไม่น้อย

สายตาของตำรวจย่อมมองผู้คนอย่างละเอียดมากกว่าคนปกติธรรมดาอยู่แล้ว ดังนั้นเขาจึงเห็นชัดเจนว่าแม่หญิงสาวที่อายุน้อยกว่าจะไม่ได้ร้องไห้ คร่ำครวญดังเช่นหญิงที่มีอายุมากกว่า ทว่าสายตาของเธอฉายแววหวาดหวั่นเด่นชัด เพราะเหตุนี้เขาจึงแน่ใจไปกว่าครึ่งแล้วว่าบางที...เขาอาจยืนยันศพนั้นได้ในวันนี้

“ถ้าอย่างนั้นตอนนี้น้องสาวของคุณอยู่ที่ไหนครับ ติดต่อได้ไหม”

สรีณยากัดริมฝีปากแล้วส่ายหน้า น้ำตาเธอเกือบหยดแต่กลั้นเอาไว้เต็มที่ เธอจะร้องไห้ทำไมในเมื่อศพนั้นไม่ใช่ของเธอ ต้องไม่ร้องสิ!

พ.ต.ท. เด่นชัยถอนหายใจเบาๆ ก่อนเลื่อนลิ้นชักทางซ้ายมือของตนเองออกแล้วหยิบเอาแฟ้มสีดำนึงขึ้นมา เขามองผู้หญิงสองคนที่คนหนึ่งกำลังกลืนน้ำตา ส่วนอีกคนร้องไห้ไม่หยุด แล้วตัดสินใจเลื่อนแฟ้มไปให้หญิงซึ่งเขาคาดว่าน่าจะเป็นพี่สาวของเหยื่อ

“นั่นเป็นรูปถ่ายของผู้ตายครับ ไม่ทราบว่าคุณพอจะดูแล้วชี้ตำแหน่งรูปพรรณได้หรือไม่” เพราะความเห็นใจ นายตำรวจจึงเลือกใช้คำอื่นที่ไม่ใช่คำว่า ‘สภาพศพ’ แทน

สรีณยาจ้องแฟ้มสีดำน้อย่างหวาดกลัว เธอมองหน้าแม่ที่ร้องไห้โฮแล้วหันไปมองตำรวจที่เริ่มมีสีหน้ายุ่งยากใจ

“จริงๆ แล้วผู้ตายอาจไม่ใช่น้องของคุณก็ได้ครับ แต่เรื่องนี้เราจะรู้เลยถ้าคุณไม่ดู ไม่พิสูจน์ ความจริงยังไ้ก็เป็นความจริงวันยังค่ำ แม้ความจริงจะไม่น่าพิสมัยนักก็ตาม”

พูดจบตำรวจเจ้าของคดีก็ยื่นมือมาเปิดแฟ้มออก

สรีณยาเห็นภาพเพียงแวบเดียวก็เบนหน้าหนี พร้อมยกมือขึ้นปิดปากตนเองเอาไว้ เธอจะได้ไม่เปลือยอูทานอะไรออกมา

“คุณไม่อยากรู้หรือครับว่านี่ใช่น้องสาวของคุณจริงไหม คุณไม่อยากรู้อะไรกลับไปทำพิธีทางศาสนาหรือครับ แท้ใจหน่อย ผมจะให้ดูตำหนิและเครื่องประดับที่ติดอยู่ที่ตัวศพ”

มือกร้านของนายตำรวจวัยสี่สิบพลิกกระดาษไปหลายหน้า ก่อนชี้นิ้วไปยังรูปซึ่งอยู่ในแฟ้ม “ผู้ตายไม่มีรอยสัก ไม่มีแผลผ่าตัด เครื่องประดับติดตัว มีแหวนทองเกลี้ยงวงหนึ่งที่นิ้วนางข้างซ้าย และสร้อยข้อเท้ารูปเปลือกหอย”

ฟังก์คุณตำรวจพูดแล้วสรีนยาภิไธยหายวับ เนื่องจากเธอรู้ว่าน้องสาวชอบใส่สร้อยข้อเท้า โศภิตามีสร้อยข้อเท้าหลายแบบมาก และรูปเปลือกหอยที่คุณตำรวจพูดถึงเป็นเส้นที่น้องชอบมากเส้นหนึ่ง

หญิงสาวกลั่นใจ หันกลับไปมองรูปซึ่งอยู่ภายในแฟ้ม รูปสองรูปในหน้านั้นไม่มีสภาพของศพซึ่งเธอไม่อยากจะมองไม่อยากจะเห็น มีเพียงรูปของเครื่องประดับสองชิ้น ซึ่งพอดูสร้อยข้อเท้าชัดๆ แล้ว...สรีนยาภิไธยจำได้ว่าสร้อยนั้นคล้ายสร้อยของน้องสาวมาก

เธอเริ่มสะอื้น แต่ยังปฏิเสธ “สร้อยแบบนั้นไม่ใช่แค่ของฉันที่มี”

“ถ้าอย่างนั้นช่วยดูภาพผู้ตายได้ไหมครับ เผื่อว่า...” ตำรวจเจ้าของคดียังพูดไม่ทันจบประโยค หญิงวัยกลางคนที่น่าจะเป็นแม่ของผู้ตายก็ตัวอ่อนเป็นลมพับไป จนพี่สาวผู้ตายต้องประคองประคองบีบนิ้วและควักยาตมมาให้ตมเป็นพัลวัน

ภาพแบบนี้ไม่ใช่เรื่องแปลกใหม่สำหรับตำรวจ บอกตรงๆ ตำรวจแทบทุกนายเห็นจนชินชาแล้ว ดังนั้นตำรวจเจ้าของคดีที่ต้องการให้คดีคืบหน้าเร็วที่สุดจึงเลือกที่จะไม่ปละบโยน แต่ขอความร่วมมือแทน

“ถ้าไม่ยากดูรูป ก็มีอีกวิธีครับที่จะสามารถรู้ได้ว่าผู้ตายเป็นญาติของคุณรีเปลา่ ตรวจดีเอ็นเอ”

พ่อของเธอรู้ในตอนนั้นเองว่าลูกสาวคนเล็กหายตัวไป และ...อาจไม่มีชีวิตอยู่ในโลกนี้แล้ว

พ่อเป็นคนเดียวที่รับรู้เรื่องนี้อย่างสงบ ไม่ร้องไห้ ไม่โวยวาย และให้ความร่วมมือแก่ตำรวจเป็นอย่างดีในการมอบตัวอย่างดีเอ็นเอของตนเอง และของภรรยาเพื่อไปเทียบกับศพนิรนามนั้น

พ่อดำเนินการทุกอย่างแทนแม่และเธอที่อยู่ในสภาพไม่ดีเท่าใดนัก และทันทีที่เดินเรื่องเรียบร้อย พ่อก็ขับรถพาแม่กับเธอกลับบ้าน ก่อนเข้าครัว ทำกับข้าวง่ายๆ ออกมาสองอย่างแล้วบังคับให้เธอกับแม่กิน พ่อยังดูแม่ที่ เอาแต่ร้องไห้ร้องห่มจนไม่เป็นอันทำอะไรด้วย

“เอาแต่ร้องไห้แบบนั้นแล้วได้ประโยชน์อะไร ใช้น้องดาจริงรีบลาก็ไม่รู้ ไม่แน่...บางทีตอนนี้น้องดาอาจไปเที่ยวสนุกอยู่ที่ไหนสักแห่งก็ได้ อย่าเพิ่งตีตนไปก่อนไข้ได้ไหม เอ้า...กิน กินเสร็จแล้วไปนอน ตื่นขึ้นมาจะได้มีสติรู้ว่าควรทำอะไรต่อไป”

ด้วยการบังคับของพ่อ แม่ที่ไม่ได้กินอะไรมาตั้งแต่เช้าจึงกินข้าวได้หลายคำ และหลังจากกินยานอนหลับไปหนึ่งเม็ด แม่ก็ขึ้นไปพักผ่อน ส่วน สรียนากับพ่อนั้นช่วยกันล้างจานชามอยู่ในห้องครัว

เก็บล้างเกือบหมดแล้วนั้นแหละพ่อจึงพูดกับเธอว่า “น้องยากี่ไปนอนซะนะลูก อย่าเพิ่งคิดอะไรให้มาก พ่อเชื่อว่าไม่ใช่ น้องดาหรอก”

พ่อเกือบทำให้สรียนยาเชื่อว่าครอบครัวเธอคงไม่ใช่คร้ายขนาดนั้นได้แล้ว ถ้าคืนนั้นเธอไม่ลงมาที่ครัวแล้วเห็นว่าพ่อยังนั่งอยู่ที่โต๊ะกินข้าว ในมือของพ่อคิบบูหรืออยู่

พ่อเลิกสูบบุหรี่ไปหลายปีแล้ว การกลับมาสูบบุหรี่อีกหนแสดงว่าท่าน กำลังเครียด กำลังกังวลใจอย่างมาก

ท่านคงรู้ด้วยลางสังหรณ์เหมือนที่เธอกับแม่รับรู้ได้เช่นเดียวกัน...น้องดาคงไม่อยู่ในโลกนี้แล้ว

ผลดีเอ็นเอที่พิสูจน์ว่าศพนิรนามแท้ที่จริงแล้วเป็นดาวมหาวิทยาลัย คนสวย มีผลการเรียนดี เพื่อนฝูงรักใคร่ และเติบโตมาในครอบครัวที่ดี ทำให้ข่าวซึ่งไม่มีผู้คนสนใจแล้วโด่งดังขึ้นมาอีกครั้ง

ห้องพักของโศภิตาถูกค้นเพื่อหาหลักฐาน จากปากคำของเพื่อนสนิท ทำให้ครอบครัวผู้สูญเสียแทบช็อกกับความลับของลูกสาวคนเล็กที่ไม่เคย

บอกให้พ่อ แม่ หรือพี่สาวได้ทราบ

“เพื่อนสนิทผู้ตายให้ปากคำว่า ลูกสาวของพวกคุณไปทำงานเป็น
โคโยตีที่เดอะพราวพับตั้งแต่ปีที่แล้ว ผมคาดว่าเขาอยู่สถานที
เอโอคอร์แบบนั้น จึงทำให้เธอเข้าไปพัวพันกับยาเสพติดและพวกค้ายา

ตำรวจเจ้าของคดีสันนิษฐาน แต่การคาดเดาของเขานั้นทำให้สรีนยา
ส่ายหน้าดิ

“ไม่จริง น้องดาไม่มีวันทำแบบนั้น น้องดาอาจชอบเดินรำก็จริง แต่...
เป็นโคโยตีเนียนะ พัวพันกับยาเสพติด กับการค้ายาเนียนะ เป็นไป
ไม่ได้ เป็นไปไม่ได้เด็ดขาด!”

“ตำรวจได้เข้าไปสอบสวนที่พับแห่งนั้นแล้ว พบว่าน้องสาวคุณเข้าไป
ทำงานที่นั่นจริง แต่ถูกไล่ออกมาสามเดือนแล้วเพราะ...ถูกทางพับจับได้ว่า
ค้าบริการทางเพศ”

“ไม่!” ผู้ที่กรีดร้องขึ้นมาคือแม่ของผู้ตาย แม่ผู้ใจสลายที่ยังต้องเจ็บ
ซ้ำซ้ำๆ กับสิ่งที่ตำรวจบอกว่านั้นคือความจริงของลูกสาวที่แสนดีของเธอ

พ่อรวร่างที่หัวใจสลายเข้าไปกอด ปลอบแม่เบาๆ แล้วหันมาล้ง
สรีนยา “น้องยาพาแม่ออกไปรอข้างนอกก่อนเถอะ เรื่องน้องดา...เดี๋ยวพ่อ
คุยกับตำรวจเอง”

“พ่อพาแม่ออกไปเถอะคะ เรื่องน้องดาเดี่ยวยาคูกับตำรวจเอง ตอน
นี้แม่ต้องการพ่อนะคะ”

สรีนยาเห็นพ่อมองแม่ที่ร้องไห้สะอื้นอยู่กับอกท่าน ก่อนเงยหน้ามอง
เธอด้วยดวงตาแดงก่ำ

หัวอกพ่อแม่ที่ต้องรับรู้ว่ลูกน้อยที่น่ารักไม่ได้เป็นอย่งที่ตนคิดเจิบ
ปวดย่อย่างที่สุด เจิบจนเกินจะทนไหว กระนั้นผู้ชายที่ควรต้องเป็นสาลัก
ของครอบครัวในยามวิกฤตย่งเอยปากถามลูกสาว “น้องยาไหวหรอคะ”

สรีนยาไม่มีทางเลือกอื่นนอกจากต้องพยักหน้า สำหรับเธอแล้ว เรื่อง
ลับๆ ที่น้องไม่เคยบอกเธอนั้นทำร้ายจิตใจเธอเช่นกัน แต่เธอต้องรับมัน ต้อง

รับให้ได้! เธอไม่อาจปล่อยให้พ่อกับแม่ต้องรับรู้เรื่องราวเลวร้ายเช่นนี้ด้วยตัวเอง แค่ว่าลูกสาวคนเล็กเสียชีวิตก่อนวัยอันควรในสภาพไม่ดีก็แย่พอแล้วอย่าให้ต้องมารู้เรื่องลึกเบื้องหลังชีวิตส่วนตัวอันไม่ควรรู้ของน้องดาอีกเลย

โศกิตาควรจากไปโดยทิ้งภาพนางฟ้าน้อยๆ เอาไว้ในใจของพ่อแม่ ส่วนภาพผู้หญิงเหลวแหลกจนต้องตายอย่างอนาถนี้ สรินยาจะพยายามซ่อนมันเอาไว้ให้พ่อกับแม่รับรู้ให้น้อยที่สุดเอง

เมื่อพ่อพุงแม่ออกไปนั่งรอนอกห้องทำงานของตำรวจเจ้าของคดีแล้ว สรินยาก็นั่งมาถาม พ.ต.ท. เด่นชัยว่า “แล้วยังไงคะ คุณกำลังจะบอกว่าน้องฉันติดยา...ขายตัว แล้วมันเกี่ยวอะไรกับเรื่องคดีคะ สิ่งที่คุณอยากรู้ก็คือ ใครฆ่าน้องฉัน!”

คำถามตรงๆ ของเธอทำให้สีหน้าของตำรวจเจ้าของคดีผิดปกติไปนิด “เรื่องนี้...เรากำลังสืบอยู่ครับ แต่จากข้อมูลส่วนตัวของน้องคุณที่เราได้มาทำให้เราต้องคิดถึงความเป็นไปได้เรื่องน้องสาวของคุณอาจฆ่าตัวตายก็ได้เช่นกัน”

สรินยากัดริมฝีปาก ดวงตาเธออาจมีหยาดน้ำคลอคล่อง เสียงเธออาจสั่น แต่สิ่งที่พูดออกไปนั้นน่าคิดทีเดียว “คะ ถ้าผู้หญิงคนไหนเดินทางผิดแบบนั้นอาจคิดฆ่าตัวตายได้จริงๆ แต่ผู้หญิงคนไหนจะฆ่าตัวตายโดยการถอดเสื้อผ้าออกก่อนแล้วค่อยกระโดดลงจากตึกคะ คนคิดฆ่าตัวตายคนไหนจะเผาลิงของที่พิสูจน์ตัวตนของตัวเองก่อนตายคะ แล้วในบริเวณนั้นก็ไม่มีเสื้อผ้าของน้องฉันเลย น้องฉันเดินแก้ผ้าขึ้นรถเพื่อจะไปกระโดดตึกที่อยู่ไกลจากห้องพักของตัวเองคนละมุมเมืองได้หรอคะ”

พ.ต.ท. เด่นชัยมองหน้าพี่สาวเหยื่อซึ่งอยู่หลายวินาที ก่อนหลุบตาลงและเอ่ยอุบอิบว่าเขาจะทำความดีนี้อย่างดีที่สุด

สุดท้ายแล้วเรื่องก็จบลงแค่นั้น แค่ครอบครัวได้ล่วงรู้ความลับของลูกสาวคนเล็กที่ไม่มีใครอยากรับรู้ ส่วนเรื่องที่ยอยากรู้กลับไม่มีความคืบหน้า

ใดๆ และกระทั่งตอนนี้ ในวันสวดศพโศกิดาเป็นวันสุดท้าย คดีก็ดูเหมือนจะยังไม่คืบหน้าแต่อย่างใด

ข่าวของโศกิดาครึกโครมอยู่ในหน้าหนังสือพิมพ์ไม่นานก็เงียบหาย... การติดต่อกันของตำรวจก็เช่นเดียวกัน

ทุกคนที่รู้จักโศกิดาคลายความโศกเศร้า และกลับเข้าสู่วิถีชีวิตของตนเองได้อย่างรวดเร็ว ยกเว้นก็แต่ ‘ครอบครัวซื่อสัตย์’ เท่านั้นที่ความตายของลูกสาว น้องสาว ทำให้ทุกสิ่งทุกอย่างเปลี่ยนแปลงไปตลอดกาล

แม่...ยังร้องไห้อยู่ ความสูญเสียทำให้แม่ซึมเศร้า วันๆ ไม่พูดไม่จา หากไม่ร้องไห้ก็เหม่อลอย จนพ่อและเธอต้องคอยดูแลอย่างใกล้ชิด เพราะเกรงว่าแม่จะ...แม่จะตามน้องไป

ส่วนพ่อ แม่สริณยาจะรู้ว่าพ่อเสียใจไม่แพ้แม่ แต่ด้วยความเป็นผู้ชาย จึงไม่ได้แสดงออกมากนัก การแสดงออกถึงความเสียใจของพ่อออกมาในรูปแบบการกระทำ พ่อจะตื่นแต่เช้าขึ้นมาทำกับข้าว ก่อนปลุกแม่กับเธอออกไปตักบาตรด้วยกันทุกเช้า

พ่อพยายามใช้ธรรมะเพื่อให้แม่ยอมรับความเป็นจริง ทว่าเมื่อยังไม่มီးอะไรดีขึ้น พ่อจึงไม่ยอมให้แม่กลับไปพิษณุโลก ร้านทำผมของแม่ปิดอย่างไม่มีกำหนด และวันนี้พ่อก็สั่งให้เธอไปเก็บข้าวของของน้องที่ค้างอยู่ที่หอพักออกมาก่อนคืนห้องให้เจ้าของหอไป

สริณยาลางานสองวันเพื่อมาทำตามคำสั่งพ่อ เพื่อนที่ทำงาน เจ้านายเมตตาเธอมาก เห็นว่าเธอเพิ่งสูญเสียและยังไม่คลายความโศกเศร้าก็อนุญาตให้เธอหยุดงานได้ตามสมควร

ยิ่งทุกคนใจดีต่อเธอแบบนี้ สริณยาก็ยิ่งเกรงใจ ใจจริงเธอไม่อยากหยุดงานบ่อยๆ แม้อันทุรจะบอกว่ายินดีทำงานเป็นเลขานุการให้เจ้านายแทนเธอ เนื่องจากจะได้มาคุ่มสามีตนเองอย่างใกล้ชิด ทว่าการให้คนท้องโย้มาทำงานแทนมันเหมาะสมที่ไหน แต่...เธอกับพ่อก็ไม่กล้าปล่อยแม่อยู่คนเดียว ดังนั้นบางทีหากแม่ยังทำใจเรื่องน้องไม่ได้ เธออาจตัดสินใจลาออกจากงาน

มาดูแลแม่

หลังจากที่ต้องสูญเสียคนสำคัญไปหนึ่งคนแล้ว คนที่เหลืออยู่ย่อมรู้ ซึ่งถึงคำว่าครอบครัวมากยิ่งขึ้น ไม่มีอะไรสำคัญไปกว่าการดูแลคนที่ตนเอง รักหรือ...จริงไหม

หญิงสาวในชุดสีดำถอนหายใจเมื่อได้บทสรุปซึ่งอาจเป็นจุดเปลี่ยนใน ชีวิตตนเอง

งานสมัยนี้หายากแค่ไหนทุกคนคงรู้ดี ทว่าสิ่งที่หายากกว่างานก็คือ... เพื่อนร่วมงานที่ดี เพียงคิดว่าต้องออกจากสำนักพิมพ์ที่ตนทำงานอยู่ตั้งแต่ ยังเป็นนักศึกษา สรียาก็ห่อเหี่ยว แต่จิตใจที่ห่อเหี่ยวอยู่แล้วยิ่งสลดลงไป อีกเมื่อเปิดประตูเข้าห้องพักของน้องสาวแล้วพบว่า ห้องของน้องมีสภาพ ไม่เหมือนเมื่อไม่กี่เดือนก่อนที่เธอเคยมา

ข้าวของทุกอย่างไม่ได้อยู่ในที่ของมัน บางส่วนถูกกองอยู่บนเตียง บางส่วนวางระเกะระกะอยู่บนพื้น ที่ห้องของโคมิดาเป็นเช่นนี้ก็เพราะฝีมือ ของตำรวจซึ่งเข้ามาตรวจค้น และพบ...ยาเสพติดซุกซ่อนเอาไว้ในตู้เสื้อผ้า

ยาที่ค้นเจอทำให้ตำรวจแน่ใจว่าเป็นเพราะโคมิดาเสพติดมัน จึงก้าว เข้าสู่อาชีพซึ่งหาเงินง่ายเพื่อนำเงินมาซื้อยา และอาชีพเก่าแก่ของโลกอาชีพ นั้นน่าจะทำให้น้องสาวเธอพบเจอกับจุดจบแสนอนาถ

น้ำตาของสรียาหยดลงมาให้เธอปวดมันทั้ง ตอนอยู่ต่อหน้าพ่อกับ แม่ หญิงสาวอาจทำตัวเข้มแข็งได้ แต่พออยู่เพียงลำพัง เธอก็ไม่รู้ว่าจะ เข้มแข็ง จะหลอกตัวเองไปเพื่ออะไร

เธอผิดหวังในตัวน้อง เสียใจเพราะเรื่องที่น้องทำ อยากด่าว่า หรือ กระทั่งตบตีน้องที่ทำตัวเช่นนั้น แต่ยังมีอีกสิ่งที่ดีอยู่ในใจของเธอ นั่นก็คือ ความรู้สึกผิด

ครั้งสุดท้ายที่เธอเจอกับน้องคือเมื่อสองเดือนก่อน ตอนนั้นทำไมพี่ อย่างเธอถึงมองไม่เห็น มองไม่ออกว่าน้องกำลังมีปัญหา หากตอนนั้นเธอ สังเกตสักนิดว่าน้องเปลี่ยนไป บางทีน้องอาจไม่ถนัดสักจนกระทั่งมีจุดจบ

แบบนี้ก็ได้

สรินยารู้ดีว่าการโทษตนเองแบบนี้ไม่มีประโยชน์อะไรอีกแล้ว ชีวิตที่สูญเสียไปเพราะความไม่ใส่ใจของเธอไม่อาจเรียกคืนกลับมาได้ จะร้องให้คร่ำครวญไปก็ไร้ประโยชน์แต่จะมีสภาพเหมือนแม่ที่ตอนนั้นทำให้พ่อและเธอเป็นห่วงมาก สิ่งที่เธอพอจะทำได้ในตอนนั้นก็คือช่วยพ่อดูแลแม่ และทำตัวให้เข้มแข็ง ไม่ทำให้พ่อเป็นห่วง

คิดได้แล้วหญิงสาวก็ใช้หลังมือปาดน้ำตาออกไปจากใบหน้า แล้วลงมือเก็บข้าวของของน้องสาวใส่ลังกระดาษที่นำมาด้วย

เย็นย่ำแล้วกว่าสรินยาจะแพ็กของของน้องสาวลงกระเป๋าเสื้อผ้า ลงกล่องเสร็จ เอาจริงๆ แล้วในห้องนี้ไม่ค่อยมีของอะไรมาก โศกิดาไม่ใช่ผู้หญิงที่ชอบของกระจุกกระจิก น้องเธอชอบแต่งหน้าแต่งตัว ข้าวของจึงหนักไปทางเสื้อผ้า รองเท้า และเครื่องสำอาง

สรินยาตั้งใจไว้ว่าพวกเครื่องสำอางคงให้แม่นำไปใช้หรือไม่ก็เก็บเอาไว้เป็นที่ระลึก พวกเสื้อผ้า รองเท้า หนังสือเรียน จะนำไปบริจาค พวกเครื่องครัว เครื่องใช้ไฟฟ้า เก็บไปไว้ที่บ้าน

เธอมองข้าวของที่แยกเอาไว้เป็นกลุ่มๆ อย่างมีระเบียบ ก่อนนั่งลงบนเตียงแล้วใช้มือทั้งสองข้างทาบ นวดหลังเพื่อคลายความปวดเมื่อย

ทู่อยู่สองสามครั้งสรินยาก็เอนตัวลงนอนขวางฟูกที่ไม่มีผ้าปูที่นอนรองแล้ว ดวงตาแห่งผากเหม่อมองเพดานห้องซึ่งคือสิ่งที่น้องเห็นเป็นภาพสุดท้ายก่อนนอน

ก่อนนอน...

จู่ๆ สรินยาก็เบิกตากว้าง กระแฉีกระวาดลุกจากเตียงแล้วผลักฟูกขนาดห้าฟุตลงไปพิงเอาไว้กับผนังห้อง การต้องทำงานหนักคนเดียวทำให้เธอถึงกับหอบ แต่สุดท้ายแล้วเธอก็ทำได้สำเร็จ

บางทีฉันก็ไม่เข้าใจ คนที่โตแล้วต้องอายุมากเท่านั้นหรอ
ถ้าอย่างนั้นฉันอายุ 20 ในปีนี้ ถือว่าโตแล้วหรือยัง

ใครจะว่ายังไงฉันไม่รู้ แต่ฉันคิดว่าฉันโตแล้ว ฉันดูแล
ตัวเองได้ แม่เลิกห่วง เลิกจ้ำจี้จ้ำไชกับฉันเสียที่ได้ไหม

ฮิ! แน่นอนว่าไม่ได้ แม่มองฉันที่อายุยี่สิบเหมือนเด็ก
สองขวบเสมอ แม่ไม่เคยใช้ให้ฉันทำอะไร เพราะไม่ว่าจะทำอะไร
ก็ดูเหมือนว่าฉันจะทำได้ไม่ดีพอทุกครั้ง ไข่ลิ ก็ฉันมันไม่เอาไหน
ไม่ดี ไม่เก่งเหมือนพี่ยานี้

ฮิ! บางครั้งฉันก็อดคิดไม่ได้จริงๆ นะว่าถ้าเปลี่ยนเป็น
พี่ยามาอยู่กับแม่และให้ฉันไปอยู่กับพ่อ บางทีแม่คงมีความสุข
และฉันก็คงมีความสุขเหมือนกัน

๒

บันทึกกลับ

พื้นเตียงมีไม้อัดสามแผ่นเรียงต่อกัน สรียนยามองหาอะไรบางอย่าง แล้วก็ต้องดีใจที่เห็นรูขนาดเท่าปลายปากกาอยู่ที่แผ่นไม้อัดบนหัวเตียง หญิงสาวสอดนิ้วเข้าไปแล้วจางแผ่นไม้อัดออก

เตียงนี้ด้านล่างกลวงจึงถูกใช้เป็นที่เก็บของกระจุกกระจิกของผู้หญิง ดูเหมือนตำรวจจะมาค้นได้เตียงแล้วเพราะสรียนยาเห็นข้าวของที่วางอยู่ว่างไม่เป็นระเบียบ

หญิงสาวไม่สนใจเครื่องสำอาง เครื่องประดับกระจุกกระจิก และตำราเรียนชั้นปีแรกๆ ของน้อง เธอเลือกหยิบเอาสมุดปึกหนึ่งขึ้นมาวางเอาไว้บนแผ่นไม้อัด จากนั้นเลือกสมุดสีส้มซึ่งซ่อนอยู่เป็นเล่มที่สามขึ้นมาเปิดทันที

หน้าแรกๆ ของสมุดเป็นเล็กเซอร์วิชาอะไรสักวิชา สรียนยาไม่ได้สนใจ เธอเปิดดูไล่ไปแต่ละหน้า แล้วก็ยิ้มออกมาเมื่อพบไดอะรีของน้องสาว

สรียนยากับโคโธดาติดการเขียนไดอะรีมาจากพ่อ สองพี่น้องมักใช้สมุดจดที่เหลืมาจดเรื่องราวสำคัญเอาไว้ ที่ทำแบบนี้ก็เพราะต้องการหลบสายตา

ของพ่อกับแม่ที่บางทีก็แอบมาอ่านไดอะรีของลูกเพื่อจะได้รู้ในสิ่งที่ลูกคิด ทั้งสองจึงมีไดอะรีสองเล่ม เล่มแรกเป็นไดอะรีสวยงามเอาไว้จดเรื่อง บ้าบอให้พ่อกับแม่แอบอ่าน ส่วนอีกเล่ม ซึ่งก็คือเล่มนี้ เอาไว้จดความลับที่ไม่ต้องการให้ใครรับรู้

วิธีการจดความในใจแรกเอาไว้ในสมุดเรียนนี้ห้องเรียนรู้มาจากเธอ และทำต่อเนื่องมากระทั่งตอนนี้

สรีณยานั่งลงบนแผ่นไม้อัดบริเวณปลายเตียง ก่อนเริ่มอ่านไดอะรีของน้องสาวอย่างช้าๆ

ความในใจของโคภิดาแรกๆ เป็นเรื่องจุกจิกของหญิงสาว บ่นเพื่อน ด่าอาจารย์ บ่นพี่ บ่นพ่อกับแม่ก็ยังมี สรีณยาอ่านไปยิ้มไป สลับกับร้องไห้ไป เนื่องจากเธอจินตนาการถึงน้องสาวตอนที่บ่นเรื่องโน้นเรื่องนี้ได้อย่างแจ่มชัด

อ่านไปเรื่อยๆ ด้วยความคิดถึง ไม่นาน...ไดอะรีก็พาสรีณยามาถึงเรื่องสำคัญที่เปลี่ยนชีวิตของน้องสาวไปอย่างสิ้นเชิง

โคภิดาเขียนเอาไว้ชัดแจ้งว่าเพราะเหตุใดเธอจึงไปทำงานที่ผับ จากนั้นก็เล่าละเอียดว่าชีวิตของเธอตกต่ำลงไปเรื่อยๆ ได้อย่างไร

สรีณยากำมือแน่น ยิ่งอ่าน ดวงตาก็ยังไม่เห็นตัวหนังสือของน้อง เพราะน้ำตามันบดบังทุกอย่างไปเสียหมด แต่ถึงจะมองไม่เห็นตัวหนังสือแล้ว คำคำหนึ่งซึ่งแสดงสถานะของคนคนหนึ่งกลับเด่นสะตุใจเธอ

“มันเป็นใคร” เสียงถามนั้นเต็มไปด้วยความคับแค้น “ใครคือ ‘ที่รัก’ ของน้องดา ใครมันทำให้น้องดาเป็นแบบนี้ ใคร!”

เธอกริ๊ดร้องต้องการคำตอบ แต่ผู้ตอบคำถามนี้ได้ไม่อยู่ในโลกเสียแล้ว

บันทึกของน้องสาวซึ่งสรีณยาถ่ายเอกสารเอาไว้ถึงมือเจ้าของคดีโดยสรีณยาเป็นผู้นำไปส่งให้เอง

พ.ต.ท. เด่นชัยอ่านบันทึกนั้นเงียบๆ จนจบ จากนั้นเก็บบันทึกเอาไว้ในแฟ้มแล้วพูดกับเธอเพียงว่า

“ถ้ามีความคืบหน้าอย่างไรผมจะแจ้งให้คุณทราบนะครับ ขอขอบคุณที่ให้ความร่วมมือกับทางตำรวจครับ”

แค่นี้...แค่นี้เองหรือ สีน้าสรีนยาคงผิดหวังจนตำรวจนายนั้นสังเกตเห็นได้จึงอธิบายเพิ่ม

“คุณต้องเข้าใจนะครับว่าการสืบสวนจริงไม่เหมือนการสืบสวนในละคร มันไม่รวดเร็วทันใจจนจบเรื่องได้ภายในหนึ่งชั่วโมงหรอกครับ”

“เรื่องนั้นฉันเข้าใจค่ะ เพียงแต่...นี่ก็ผ่านไปเดือนหนึ่งแล้ว ไม่ทราบว่ามี ความคืบหน้าอะไรบ้างไหมคะ”

คำถามของเธอทำให้ตำรวจเจ้าของคดีถอนหายใจก่อนย้า “ถ้ามีความคืบหน้าผมจะแจ้งให้ทราบครับ”

สรีนยาจำไม่ได้ว่าตำรวจนายนี้พูดประโยคนั้นกับเธอมาก็ครั้งแล้ว ดูเหมือนจะเป็นคำพูดติดปากของเขา เหมือนคำพูดติดปากของบรรดาพนักงานในร้านสะดวกซื้อที่มักเอ่ยชักชวนลูกค้าว่า ‘รับขนมจิบชาลาเปาเพิ่มไหมคะ’

หญิงสาวผิดหวัง ทว่าไม่ยอมถอดใจ

ทุกอาทิตย์หลังจากนั้นเธอเข้ามาหานายตำรวจเจ้าของคดีเพื่อถามข่าวคราว เธอไม่ท้อ แต่ดูเหมือนตำรวจที่ควรจะช่วยเหลือเธอ ช่วยตามจับคนที่ฆ่าน้องสาวเธอจะยอมแพ้ เพราะหลังจากอาทิตย์ที่หก เขาก็ไม่อยู่รอพบเธอ

และจากนั้น...เธอก็ไม่เคยพบตำรวจนายนั้นอีกเลย

แม้คดีไม่คืบหน้า เวลายังคงเคลื่อนคล้อยไม่เคยหยุด

ความบอบช้ำจากความสูญเสียทำให้แม่ของเธอเปลี่ยนแปลงไปโดยสิ้นเชิง จากผู้หญิงที่ชอบแต่งตัวกลายเป็นคนไม่สนใจตนเอง แม่แก่ลงมากภายในเวลาไม่กี่เดือน ผมหงอกแซมเต็มศีรษะเพราะแม่ไม่ใส่ใจจะย้อม

ใบหน้าที่เคยแต่งสวยงามสมวัยเหี่ยวแห้ง สีหน้าของท่านหากไม่เคยชาก็จะ
อมทุกข์ และจากคนที่เคยมีชีวิตชีวา หัวเราะร่าเริง พุดคุยสนุกสนาน แม่
พูดน้อยลง ส่วนเรื่องหัวเราะหรือยิ้ม...ตั้งแต่โศกิดาเสียไป แม่ไม่เคยหัวเราะ
หรือยิ้มอีกเลย ดังนั้นเมื่อพ่อบังคับพาแม่ไปพบจิตแพทย์เพื่อให้ช่วยเหลือ
สรีรยาจึงเห็นด้วยอย่างที่สุด

ความเจ็บป่วย สูญเสีย ก่อให้เกิดความทุกข์แสนสาหัส แต่ทุกข์ก็คู่
กับสุข ไม่มีใครเสียไปเสียทุกสิ่งแต่ไม่ได้อะไรกลับมาเลย...แม่ของเธอก็
เช่นกัน

เมื่ออาจเสียลูกสาวคนเล็กไป เสียใจ เสียกระทั่งความเป็นตัวของตัว
เอง ทว่าแม่ก็ได้ความรัก ได้ครอบครัวกลับคืนมา

พ่อกับแม่ของเธอมิได้หย่าขาดจากกันอย่างเป็นทางการ แต่ก็
เลิกรากันมาเป็นสิบปีแล้ว พ่อกับเธอยังอยู่กรุงเทพฯ ส่วนแม่กับน้องตายาย
ไปอยู่พิษณุโลก ทั้งคู่ไม่เคยติดต่อกันเป็นส่วนตัว มีเพียงลูกๆ ทั้งสอง
เท่านั้นที่เดินทางไปมาหาสู่กัน

สรีรยารู้ว่าพ่อกับแม่โกรธกัน ไม่พูดกัน ไม่ถามถึงกันเสียด้วยซ้ำ แต่
ไม่เคยรู้เลยว่าทั้งสองไม่ได้เกลียดกัน ดังนั้นเมื่อพ่อต้องมาคอยดูแล คอย
ประคับประคองจิตใจและอารมณ์ของแม่ พ่อก็ย้ายแม่มาอยู่ห้องเดียวกับ
ท่าน จากนั้นไม่นานพ่อก็มาปรึกษาเธอเรื่องพาแม่กลับไปอยู่พิษณุโลก

“พ่อว่าการพาแม่ไปอยู่ในที่ซึ่งแม่คุ้นเคย มีงานการทำ มีเพื่อนฝูง
อาจทำให้แม่ไม่คิดมาก และค่อยๆ ปรับชีวิตให้ดำเนินไปอย่างเป็นปกติได้
พ่อก็พูดกับแม่ แม่ก็บอกว่าอยากกลับ พ่อเลยจะตามไปด้วย ส่วน
น้องยา...พ่ออยากให้เราไปอยู่ด้วยกันนะลูก”

“นี่พ่อจะปิดโรงเรียนแล้วตามแม่ไปอยู่พิษณุโลกหรอคะ” สรีรยา
ถามอย่างตกใจ ตกใจจริง ๆ เพราะการเป็นครูคืองานที่พ่อรัก สถาบันกวด
วิชาที่พ่อกับเพื่อนร่วมกันสร้างมาคือความภูมิใจของท่าน ตอนนี้โรงเรียน
กวดวิชาของพ่อก็นับว่ามีชื่อเสียงพอควร หากปิดไปก็น่าเสียดาย

พ่อยิ้มให้เธออย่างอ่อนโยน ดวงตาพ่อมีแต่ความรัก “อะไรก็ไม่สำคัญเท่ากับครอบครัว เมื่อเราเผชิญหน้ากับความสูญเสีย มันสอนให้เรารู้ว่าเราต้องเห็นความสำคัญของสิ่งที่เราเหลืออยู่ น้องยาเห็นด้วยกับพ่อไหม”

ทุกสิ่งที่พ่อสอนเป็นเรื่องถูกต้องทั้งสิ้น สรินยายิ้มให้พ่อ ก่อนหันไปมองแม่ที่นั่งกุมมือนิ่งอยู่ข้างพ่อ สายตาแม่มองเธออย่างคาดหวัง เห็นแบบนี้แล้วจะให้สรินยาตอบว่าอย่างไร

“ค่ะ” เธอยิ้มให้แม่ “ยาจะไปด้วย”

ได้รับคำตอบเช่นนั้นแล้วแม่ก็ร้องไห้โฮ โผเข้ามากอดเธอแล้วพูดพร่ำฟังแทบไม่ได้ศัพท์ “ขอบคุณนะลูก ขอขอบคุณที่ตามใจแม่ ขอขอบคุณที่ไม่ทิ้งแม่ แม่ไม่เหลืออะไรแล้วนะ ชีวิตแม่เหลือแค่น้องยากับพ่อเท่านั้น แม่ไม่อยากสูญเสียใครไปอีกแล้ว”

สรินยาน้ำตาพรัน กอดแม่แน่น “แม่ไม่เคยเสียใครไปหรอกค่ะ กระทั่งน้องดา...น้องดายังอยู่ในใจของพวกเราไม่ใช่เธอค่ะ”

ก่อนจากเมืองกรุงไปเริ่มต้นใหม่กับครอบครัว สรินยาตัดสินใจไปพบตำรวจเจ้าของคดีเพื่อตามเรื่องน้องสาวเป็นครั้งสุดท้าย

แต่ก็เหมือนเดิม...ห้องทำงานของตำรวจนายนั้นว่างเปล่า มีเพียงตำรวจหนุ่มหน้าตาดีคนหนึ่งเดินมาบอกเธอว่า

“ท่านมีประชุมที่กรมครับ วันนี้คงไม่เข้า มีเรื่องอะไรฝากผมเอาไว้ก็ได้ครับ”

สรินยาแจ้งว่าเธอและครอบครัวจะย้ายไปอยู่ต่างจังหวัด เธอให้ที่อยู่และเบอร์โทร. ร้านทำผมของแม่เอาไว้ ก่อนขอร้องว่าหากมีความคืบหน้าเรื่องน้องสาว ให้ตำรวจนายนั้นช่วยแจ้งเธอด้วย

นายตำรวจหนุ่มหน้าตาดียิ้มให้เธอก่อนรับปาก ทว่าสรินยาไม่เชื่อเขาเลยสักนิด สามเดือนที่ผ่านมาไม่เคยมีความคืบหน้าอะไร บางที...ตำรวจอาจเลิกสืบเรื่องน้องของเธอไปแล้วก็เป็นได้

สำหรับตำรวจที่ในวันหนึ่งพบเจอเรื่องราวร้ายกว่านี้ สำคัญกว่านี้เป็น ร้อยเป็นพันเท่า จะมาสนใจอะไรกับเรื่องเล็กๆ อย่างผู้หญิงคนหนึ่งตาย!

สรีณยาเปิดนิตยสารท้องถิ่นเพื่อดูตำแหน่งงานที่เธอพอทำได้

ครอบครัวเธอย้ายมาอยู่พิษณุโลกได้เกือบเดือนแล้ว ร้านทำผมของ แม่เปิดตามเดิม โดยลูกมือทั้งสองของแม่เป็นคนทำงานเสียเป็นส่วนใหญ่ แม่ยังคงมีการชิมเป็นพักๆ บางวันก็ลงมาทำงานได้ บางวันก็เอาแต่นอน โดยอ้างว่าป่วย ส่วนพ่อกำลังศึกษาเรื่องการขยายสาขาโรงเรียนกวดวิชา มายังจังหวัดนี้ ช่วงนี้ท่านจึงดูแลแม่และทำงานเป็นพ่อบ้านเต็มเวลาไปก่อน “ยังหางานอยู่หรือลูก”

พอพ่อเปิดประตูห้องนอนออกมาพร้อมไม้กวาดและที่โกยผง สรีณยา จึงปิดหนังสือลงแล้วยิ้มแหย่ “ค่ะ”

ดูเหมือนพ่อพอจะเดาได้ว่าลูกสาวยังไม่พบงานที่ถูกใจจากรอยยิ้ม ของเธอ พ่อจึงเดินเข้ามาหาแล้ววางมือลงบนศีรษะของลูก “งานสมัยนี้ หายากนะ”

“งานหาไม่ยากหรอกค่ะ แต่งานถูกใจนะหายาก” บ่นจบสาวว่างงาน ก็ลุกขึ้นมาจากโต๊ะรับประทานอาหารซึ่งอยู่ตรงข้ามกับครัว เธอแย่งไม้กวาด มาจากมือพ่อก่อนอาสา “พ่อพักเถอะค่ะ ที่เหลือเดี๋ยวยากวาดเอง”

พ่อไม่ห้ามลูก แต่เดินเข้าไปในห้องน้ำเพื่อนำไม้ถูพื้นมาถูบ้านแทน

พ่อเธอเป็นผู้ชายที่หาได้ยากในยุคสมัยนี้ พ่อไม่เคยรังเกียจงานบ้าน ทำได้ทุกอย่าง กวาดบ้าน ถูบ้าน ทำกับข้าว ซักผ้า และเพราะมีต้นแบบ เช่นนี้ สรีณยาจึงพลอยเก่งเรื่องทำกับข้าวและการดูแลบ้านไปด้วย ตอนอยู่ บ้านเก่าสองพ่อลูกก็ช่วยกัน พอมาอยู่บ้านใหม่ก็ยังเป็นเธอกับพ่อที่ช่วยกัน ส่วนแม่นั้น...ยกเอาไว้นะ แม่ไม่เคยทำงานบ้านมาแต่ไหนแต่ไหนแล้ว

“น้องยาอะ พี่หนูแดงให้พี่เอาของนี้มาให้ค่ะ”

ผู้ที่ขึ้นมายังชั้นสองของตึกซึ่งเป็นส่วนที่เจ้าของร้านใช้เป็นบ้านพัก

นั่นคือพี่เม้าท์ ลูกมือมือหนึ่งของแม่

“ของอะไรคะเนี่ย หนักๆ”

สรินยายิ้ม ไม่ตอบ ก่อนเดินไปรับซองสีน้ำตาลมา พี่เม้าท์มินล้วย เหมือนชื่อไม่มีผิด ชอบพูดชอบคุย...ชอบสอดรู้สอดเห็นเรื่องของชาวบ้าน

ดีที่สรินยาไม่มีอะไรปิดบัง เธอจึงนึกของออกดูและพบว่า สิ่งที่อยู่ในซองเป็นนิตยสารบันเทิงระเริงใจนั่นเอง

เมื่อเห็นสิ่งที่คุ้นเคย สรินยาก็กอดหนังสือเอาไว้แนบอกแล้วคิดถึงเพื่อนๆ พี่ๆ ที่เคยทำงานร่วมกันมาหลายปี

สรินยาชอบอ่านหนังสือ รู้มาตั้งแต่เด็กว่าอยากทำงานด้านนี้ เธอจึงตั้งใจจนสอบเข้ามหาวิทยาลัยในคณะที่ต้องการได้ เธอยังเรียนไม่จบด้วยซ้ำ ก็เข้าทำงานที่นิตยสารบันเทิงระเริงใจ หญิงสาวเริ่มจากการเป็นเบ๊ทั่วไป ติดต่อประสานงาน พิสูจน์อักษร เขียนคอลัมน์ และมาจบที่ตำแหน่งเลขานุการบรรณาธิการแบบงๆ

งานทำหนังสือเป็นงานสนุก โดยเฉพาะช่วงใกล้ปิดต้นฉบับเป็นอะไรที่สนุกมากถึงมากที่สุด พนักงานบางคนถึงกับต้องทำงานได้รุ่งสองสามวัน ซ้อนเลยก็เดียว เมื่อคิดถึงสภาพของรุ่นพี่บางคนที่เป็นสาวเป็นแม่แก่ๆ แต่นอนกางแขนกางขาหมดสภาพอยู่บนโซฟารับแขก สรินยาก็หัวเราะออกมาเบาๆ

“ตั๊ย นื่องยาอารมณ์ดีแบบนี้...แฟนคงส่งหนังสือแบบชุดเจ้าสาวมาให้มั้งคะเนี่ย” เม้าท์ สาวโสดวัยสี่สิบเตาไปตามประสา

สรินยายิ้มให้คนที่อยากรู้เรื่องชาวบ้านเหลือเกิน แล้วพลิกปกหนังสือให้เม้าท์ดูก่อนบอก “ใช้ที่ไหนละคะ นี่เพื่อนๆ ที่ทำงานเก่าของยาเขาส่งมาให้ต่างหาก นี่เป็นหนังสือเล่มแรกที่ยาไม่มีส่วนร่วมในการผลิต...” ทั้งที่ไม่ได้ตั้งใจแต่ปลายเสียงของสาวว่างงานก็สั้น สั้นเพราะความเสียดาย สั้นเพราะความคิดถึง กระนั้นแม้เสียงเธอจะสั้น แต่ใบหน้าเธอยังคงรักษารอยยิ้มเอาไว้ได้ “ยาขอตัวก่อนนะคะพี่เม้าท์ ขอไปอ่านหนังสือก่อน”

พูดตบทาบ หญิงสาวก็หมุนตัวขึ้นบันไดไปยังชั้นสามของตึกที่เป็นห้องนอนของเธอกับน้องสาว

ห้องของสองสาวแต่งด้วยสีส้มลูกพีชสีโปรดของโคมิดา การตกแต่งเรียบง่าย จัดแบบสมมาตร เตี้ยงเตี้ยวสองเตี้ยงตั้งชิดมุมคนละฝั่ง ถัดจากเตี้ยงคือโต๊ะเอกประสงค์ ให้เขียนหนังสือหรือทำงานก็ได้ ใช้เป็นโต๊ะเครื่องแป้งก็ได้ ช่องว่างตรงกลางระหว่างโต๊ะเขียนหนังสือคือกระจกเงาที่สูงจดเพดานห้องและตรงกับประตูทางเข้าห้อง ดังนั้นเมื่อสริณยาเปิดประตูและก้าวเข้ามา เธอจึงเห็นภาพของตนเองผ่านทางกระจก

ตอนนั้นนั่นเองเธอจึงรู้ว่าตนเองดีใจแค่ไหนที่ได้รับการติดต่อจากเพื่อนที่ทำงานเก่า

คิดถึง...เมื่อเปิดหน้านิตยสารและอ่านแต่ละคอลัมน์ไปเรื่อยๆ สริณยาก็คิดถึงเพื่อนนักเขียน คนจัดอาร์ต คนปู้ฟุ่เล่ม บรรณาธิการ แม่บ้าน พนักงานรักษาความปลอดภัย คิดถึงบรรยาอากาศเก่าๆ ซึ่งเต็มไปด้วยคนคุ้นเคย

หญิงสาวอ่านมาเรื่อยๆ กระทั่งใกล้ถึงปกหลัง ส่วนท้ายของนิตยสารมักมีโฆษณาที่คนอ่านไม่ค่อยสนใจนัก ทว่าสำหรับคนทำหนังสือ กระดาษทุกหน้าเต็มไปด้วยความตั้งใจของคนทำ ดังนั้นสริณยาจึงกวาดตาดูทุกกรอบ และ...สะดุดตากรอบโฆษณาผับแห่งหนึ่ง

‘เดอะพราวผับ’

ที่นั่นคือสถานที่ที่ทำให้ชีวิตของน้องเธอต้องพลิกผัน สริณยากวาดตามองรูปซึ่งถ่ายหน้าผับ และรูปเล็กๆ อีกสี่รูปซึ่งเป็นบรรยาการด้านใน เธอเห็นใบหน้าของนักท่องเที่ยวหรือคนที่ทำงานที่นั่นหลายคน เธอพยายามมอง เจาะจงมองเฉพาะผู้ชาย เพราะว่า...นั่นจะเป็นใบหน้าของ ‘ที่รัก’

เธอจ้องอยู่นาน พยายามหาคำตอบที่ไม่มีวันรู้ได้ ก่อนจะมาจบลงที่มุมล่างขวามือของภาพที่มีที่อยู่ของเว็บไซต์ผับแห่งนั้น

เพราะความอยากรู้ อยากเห็น อยากได้คำตอบ สริณยาจึงลุกขึ้นจาก

เตี้ยไปเปิดโน้ตบุ๊กที่วางเอาไว้บนโต๊ะเขียนหนังสือของตนเอง

อักษรภาษาอังกฤษซึ่งเป็นชื่อของผับแห่งนั้นถูกคีย์ลงไปและลิงก์ต่อไปยังเว็บไซต์ของผับอย่างรวดเร็ว

สรีณยาใช้เมาส์ค่อยๆ เลื่อนภาพตรงหน้าลงไป ถัดจากบรรยากาศหน้าร้านตอนค่ำคืนแล้วเป็นประกาศรับสมัครงาน

“สนใจร่วมงานกับเรา...” หญิงสาวอ่านประกาศที่ติดอยู่ในเว็บไซต์ออกมา ก่อนเลื่อนภาพหน้าจอลงไปอีกเพื่อดูตำแหน่ง “พนักงานเสิร์ฟ หญิงชาย คุณสมบัติ มีความมั่นใจ บุคลิกหน้าตาดี ภาษาอังกฤษพอใช้ รั้งงานบริการ เวลาทำงานสี่โมงเย็นถึงตีสอง เงินเดือนหมื่นสอง”

ใต้ประกาศรับสมัครมีรูปพนักงานเสิร์ฟที่ทำให้สรีณยาเบิกตากว้าง ยูนิฟอร์มของร้านแห่งนี้ไม่เหมือนพนักงานเสิร์ฟตามร้านอาหารทั่วไปที่เคยเห็น

ผู้ชายผูกหูกระต่ายสีดำที่คอ ไม่สวมเสื้อ สวมกางเกงขายาวสีดำ ส่วนผู้หญิงสวมกระโปรงสั้นสีดำเซ็กซี่เชนกุ๊ด เอวลอยสีขาว มีหูกระต่ายสีดำอยู่บนศีรษะ

สรีณยาไล่สายตามองหน้าพนักงานเสิร์ฟทุกคน แต่ละคนล้วนแต่หน้าตาดี รูปร่างดี ใคร...ก็สามารถเป็น ‘ที่รัก’ ได้

แม้หญิงสาวจะรู้ว่าหากตอนนี้เธอได้รู้ว่าไอ้ผู้ชายคนนั้นมันเป็นใครก็ไม่มีประโยชน์อะไร อย่างไรเสียน้องสาวเธอก็ไม่มีวันฟื้นขึ้นมาได้ แต่...เธอก็ยังอยากเจอมัน เธอมีคำถามอยากถามมัน อยากมองหน้ามัน อยากให้มันรู้ว่าสิ่งที่มันทำลงไปไม่ว่าจะเป็นเพราะเหตุผลชั่วๆ อะไรของมัน มันทำให้คนคนหนึ่งต้องตาย และทำให้ครอบครัวหนึ่งต้องบอบช้ำแค่ไหน

หญิงสาวจ้องรูปภาพพนักงานในร้านรูปนั้นอยู่นาน ในที่สุดเธอก็ตัดสินใจได้ หญิงสาวลุกขึ้นแล้วเดินออกไปจากห้องด้วยสีหน้ามุ่งมั่น

สามวันหลังจากตัดสินใจได้ สรียาก็หอบกระเป๋าเดินทางใบโตกลับมายังบ้านของตนเองที่กรุงเทพฯ

ผ่านไปเดือนกว่า หญ้าในสนามยาวขึ้นหน่อย แต่บ้านซึ่งเป็นทาวน์เฮาส์สองชั้นยังดูสะอาดดี อาจมีฝุ่นเกาะตามเฟอร์นิเจอร์เล็กน้อย แต่ไม่มีข้าวของอะไรหาย ทุกอย่างยังอยู่เหมือนเดิม

หญิงสาวที่เดินทางมาหกชั่วโมงเต็มเดินเข้ามานั่งบนโซฟาภายในห้องรับแขกของบ้านที่ประกาศขายแล้วแต่ยังขายไม่ได้ เธอเอนศีรษะพิงพนัก ดวงตามองขึ้นไปยังโคมไฟทรงกลมซึ่งอยู่บนเพดาน

การกลับมาเมืองกรุงของเธอในคราวนี้ไม่ได้รับความเห็นชอบจากผู้เป็นแม่ แม่ทั้งร้องไห้ ทั้งอ้อนวอน ขอให้เธอเปลี่ยนการตัดสินใจ แต่สรียาตัดใจไม่ได้ จะอย่างไรเธอก็ยังอยากเห็นหน้าคนที่ฆ่าน้องสาวเธอ

ใช่! คนที่น้องดาร์กเป็นคนที่ฆ่าน้องดา

เธอพูดไม่ผิดหรอก เพราะในไดอารี่ของน้องดาบอกเอาไว้ชัดเจนว่าน้องดาตายไปแล้วตั้งแต่วันที่รู้ว่าคนที่ตนรักหลอกลงเธอ คนที่ฆ่าคนทางอ้อมแบบนั้นไม่ควรได้อยู่อย่างสุขสบาย อย่างน้อยมันก็ควรถูกจับเข้าคุกในข้อหาฆ่ายาเสพติด หรือค้าผู้หญิง!

เมื่อคิดถึงเป้าหมายของตนเองแล้วสรียาก็รู้สึกฮึกเหิม แต่พอคิดถึงวิธีที่ต้องหาตัวไอ้เลวนั้นให้พบแล้วเอามันมาลงโทษ ความฮึกเหิมก็ลดลงจนแทบจะเรียกได้ว่าติดลบ

ความรู้สึกด้านลบที่เริ่มเข้ามาเยือนทำให้หญิงสาวที่เหนื่อยล้าจากการเดินทางรีบลุกขึ้นมานั่งตัวตรง บัดความกลัวโน่นกลัวนี่ทิ้งไป แล้วหยิบโทรศัพท์ขึ้นมาโทร. กลับไปยังร้านทำผมของแม่

“ยาเองค่ะแม่ ยากลับมาถึงบ้านแล้วค่ะ ปลอดภัยดี”

สรียาพูดกับแม่เพียงเท่านี้ จากนั้นก็ได้แต่พูดคำว่า “ค่ะ จะระวังตัวค่ะ ไม่ต้องเป็นห่วงค่ะ” เป็นระยะๆ รับคำเตือนด้วยความเป็นห่วงสุดหัวใจของแม่

แม่กับพ่อไม่รู้หรือหรอกว่าเธอกำลังคิดจะทำอะไร เธอโกหกพวกท่าน หลอกพวกท่านว่าที่ทำงานเก่าเรียกตัวอยากให้กลับไปทำงาน เธอเองก็ยังหางานที่พิษณุโลกทำไม่ได้ จึงอยากกลับมาทำงานที่กรุงเทพฯ

พ่อน่ะพูดด้วยไม่ยาก ท่านเข้าใจ และรู้ว่าเธอนั้นดูแลตัวเองได้ แต่แม่...แม่ที่เหลือเธอเป็นลูกอยู่เพียงคนเดียวไม่ได้ยอมง่ายๆ แบบพ่อเลย ทว่า...เธอเองก็ทนอยู่นิ่งเฉยให้เรื่องของน้องดาเจียบหายไปเฉยๆ ไม่ได้เช่นกัน

แม้จะรู้ว่ามันยาก มันอันตราย แต่เธอก็จะพยายามอย่างเต็มที่เท่าที่ตัวเองจะสามารถทำได้ เพื่อลากตัวคนที่ทำกับน้องเธอมารับผิดให้ได้

นี่อาจเป็นสิ่งเดียวที่พี่สาวซึ่งไม่ใส่ใจน้องมากพอแบบเธอพอจะซัดเซยให้น้องได้

หญิงสาวลุกขึ้นจากโซฟา เปิดโทรทัศน์ดูรูปที่เซฟมาจากเว็บไซต์ของเดอะพราวด์ับ แล้วเริ่มริมฝีปากแน่น

“ไม่มีอะไรยากเกินความพยายามหรอก” ให้กำลังใจตนเองเรียบร้อย สรียาก็เดินเข้าไปในห้องน้ำด้านล่าง ล้างหน้าล้างตาให้ดูสดชื่น ก่อนออกมาคว่ำกระบะส้วมไปเทแล้วก้าวออกจากบ้านไปอย่างมั่นใจ

จะดีเหลือก็ต้องตีตอนมันกำลังร้อน การเอาแต่นั่งคิด นั่งกลัวในสิ่งที่ยังมาไม่ถึงไม่สร้างประโยชน์อะไรนอกจากทำให้ท้อใจ ถ้าอยากได้อะไรเราต้องเดินไปไขว่คว้าเอามา...นั่นคือคติที่สรียายึดถือเสมอมา

น้องดา...คอยดูนะ พี่จะลากตัวไอ้คนที่ฆ่าน้องดามาคุงเขาขอโทษน้องดาให้ได้!

ผับอุบารห์ที่อยู่ออยู่ห่างจากบ้านเธอไม่มากนัก นั่งรถเมล์ในช่วงคนยังไม่เลิกงานราวครึ่งชั่วโมงก็ถึง เสียแต่ต้องเดินต่อเข้าไปในซอยอีกเกือบสิบนาทีก่อนพอเห็นลานจอดรถโล่งๆ และตัวอาคารซึ่งทาสีดำเอาไว้แปลกตาไปจากตึกใกล้เคียง สรียาก็รู้ว่าเธอมาถึงที่แล้ว

หญิงสาวหยุดมองอาคารโมเดิร์นสูงสามชั้นตรงหน้าอย่างรังเกียจ
ริมฝีปากบางขบเข้าหากันก่อนจะสะดุ้งสุดตัวเมื่อมีเสียงทุ้มดังมาจากข้างหลัง
“มีอะไรให้ช่วยไหมครับ”

สรีณยาหันกลับไปมองก็พบผู้ชายคนหนึ่ง เขาแต่งตัวแบบคนทำงาน
ออฟฟิศ เสื้อเชิ้ตขาวและกางเกงสแล็คสีดำ เขาสูง...สูงมากจนเธอต้อง
แหงนคอมอง และที่สำคัญ เขาหล่อมากด้วย หล่อจนเธออ้าปากค้างมอง
เพลินตาไปเลย

หญิงสาวมั่นใจว่าเขาต้องเป็นลูกครึ่ง ลูกเลี้ยว หรือไม่ก็เชื้อฝรั่ง
แน่ๆ เพราะเขานั้นผิวขาว ขาวจนขับให้ริมฝีปากของเขามีสีแดงชาด ตาม
แนวคางเห็นไรเคราเขียว และดวงตาคู่นั้น...มันเป็นสีแปลก ไม่ใช่สีดำหรือ
สีน้ำตาลแบบชาวไทยทั่วๆ ไป

ในขณะที่สรีณยากำลังจ้องดวงตาคู่นั้นเพื่อลงความเห็นว่าเขา
คืออะไรแน่ ชายคนนั้นก็ยิ้มให้เธอนิดๆ ก่อนถามซ้ำอีกที

“มีอะไรให้ช่วยไหมครับ”

สรุปว่าฉันตกลงรับงานที่พี่หมอกหามาให้แล้ว ฉันอยาก
หาเงินใช้เอง จะได้ไม่ต้องกลัวกับการถูกขู่ว่าจะตัดเงินค่าขนม
อีกต่อไป

แต่แน่นอน เรื่องงานพิเศษนี้จะให้แม่รู้ไม่ได้เด็ดขาด จีน
ให้แม่รู้ว่าฉันไปสอนเต้นให้พวกโคโยตี้ แม่คงบ่นหูชาแน่
อ้อๆ บางทีการมีความลับบ้างก็น่าตื่นเต้นดีเหมือนกันนะ
เดอะพราวฉับ!!!

๓

สัปดาห์

“เอ๋อ...เอ๋อ...”

สรีนยาเพิ่งรู้สึกตัวว่าเธอเผลอจ้องหน้าคนหล่อนานเกินไป และเขาก็น่าที่จะรู้ว่าเธอกำลังตะลึงมองเขาอยู่ ใบหน้าเธอจึงผัวร้อนขึ้นมาอย่างช่วยไม่ได้ จากนั้นมันเป็นปฏิกิริยาธรรมชาติ เมื่อคนเราอาย ก็จำต้องก้มหน้าลง ไม่กล้ามองคนหล่ออีก ทว่าเธอยังตอบอุบอปปออกไปได้ “คือได้ยินว่าที่นี่รับสมัครพนักงานเสิร์ฟนะคะ เลยจะมาสมัคร”

สุดหล่อที่ยืนอยู่ตรงหน้าเธอหนึ่งไปครู่หนึ่งก่อนตอบกลับมว่า “ถ้าจะมาสมัครเป็นพนักงานเสิร์ฟ เสียใจด้วยนะคะ คนเต็มแล้ว”

“ฮะ ไม่ได้ค่ะ!” ใบหน้าที่ก้มต่ำเงยขึ้นมองคนที่ดับฝันของเธอทันที และเมื่อสุดหล่อได้ยินเสียงเธอตะโกนลั่น เขาก็เลิกคิ้วขึ้นอย่างประหลาดใจ กิริยาล้ายสงสัยนั้นทำให้สรีนยาต้องรีบกลบเกลื่อนด้วยการทำเรื่องที่เราไม่ชอบเลย...เธอต้องโกหก “ฉัน...ฉันต้องการงานจริงๆ นะคะ ฉันตั้งใจมากด้วยที่จะมาสมัครที่นี่ ไม่มีตำแหน่งว่างแล้วจริงๆ เหมอคะ ไม่ต้องเป็นพนักงานเสิร์ฟก็ได้ค่ะ จะเป็น...แม่บ้าน คนล้างจาน คนกวาดพื้นก็ได้ ฉัน

ทำได้หมด”

“ตำแหน่งพวกนั้นก็เต็มแล้วเหมือนกัน แต่น้องอยากทำงานที่นี้จริงๆ นะเธอ ไม่เลือกด้วยว่าจะป็นงานอะไร”

สรินยาพยักหน้าถี่ แล้วก็ได้เห็นสุดหล่อคนนั้นยิ้มกว้าง
พระเจ้าทรงโปรด! นี่เป็นประติมากรรมมีชีวิตที่งามที่สุดเท่าที่เธอเคย
เห็นมาเลยก็เดียว

“ถ้าอย่างนั้นยังมีตำแหน่งอื่นว่าง โคโยตี้ สนใจจะทำไหม”
คำว่า ‘โคโยตี้’ ทำให้สรินยาชักสีหน้าขึ้นมา เพราะน้องสาวเธอก็
ทำงานที่นี้ในตำแหน่งนั้นก่อนถูกชักจูงให้ก้าวไปสู่ด้านมืด สุดท้าย...ก็จบชีวิต
ลงด้วยวัยเพียงแค่นี้สิบปี

“สนใจสิคะ สนใจมาก ฉันสมัครเป็นโคโยตี้ได้ไหมคะ”
ผู้ชายหล่อเหลาคนนั้นยิ้มกว้างอีก ดวงตาสีแปลกของเขาพร่าระยับ
เมื่อเอ่ย “สมัครนะได้ แต่จะผ่านไหมต้องขึ้นอยู่กับคุณจ้อห็น”

“คุณจ้อห็น?”
“เจ้าของผับนะ” เมื่ออธิบายสั้นๆ จบเขาก็ก้าวเข้าไปในลานหน้าร้าน
ซึ่งด้านบนมีแซนดอเลียร์ช้อใหญ่ประดับอยู่ จากนั้นจึงหันมาพยักหน้าให้
เธอ “ถ้าพร้อมก็ตามพี่มา”

สรินยากำสายกระเป๋าสะพายแน่น จากนั้นก็ยิ้มแล้วก้าวตาม
เทพบุตรเข้าไปใน...นรก!

นรกสวายนี่นี่เอง มนุษย์ถึงได้พาตัวเองมาจมอยู่ที่นี้!

ภายในเดอะพราวับตกแต่งด้วยสีดำ ทองและเงิน ด้านบนมี
แซนดอเลียร์ดังมาห้อยเอาไว้หลายช่อ แม่ต่อนี้จะยังไม่ได้เปิดไฟ สรินยา
ยังจินตนาการได้ว่ายามค่ำคืน ลูกบิดซึ่งห้อยย้อยราวเกล็ดหิมะเหล่านั้นคง
เล่นแสงไฟวาววับน่าดูชม

หญิงสาวมีโอกาสเพียงกวาดตามองไปรอบๆ ร้านเท่านั้น ไม่อาจมอง

อย่างละเอียด เนื่องจากเทพบุตรผู้นำทางไม่ลดฝีเท้าลง เขาก้าวพาเธอผ่าน โชนด้านหน้าซึ่งมีเวทีขนาดเล็กทรงกลมหลายเวทีตั้งเอาไว้เป็นจุดๆ ไปยัง โชนด้านในซึ่งเด่นสะดุดตาด้วยบาร์เหล้าขนาดใหญ่ และโซฟาหนังสีดำที่กรุ เอาไว้รอบห้อง

ห้องด้านในก็มีเวทีทรงกลมอีกแล้ว แต่มีขนาดใหญ่กว่าข้างนอก ดู เป็นส่วนตัวกว่า หูรุกราวว่าเพราะห้องนี้บุพรมสีแดงเอาไว้ ในขณะที่โถงด้าน นอกเป็นพื้นไม้เทียม

เดินผ่านห้องซึ่งมีพรมสีแดงก็พบห้องน้ำหญิงและชาย โดยห้องน้ำ ทั้งสองถูกกันเอาไว้ด้วยบันไดรูปตัวยู

เทพบุตรสุดหล่อพาเธอขึ้นบันไดนั้นไปยังชั้นสามของร้าน ตอนนั้น หัวใจสรีนยาเต้นแรงขึ้นมาเพราะความกลัว เธอรู้สึว่าโง่มากที่เดินเข้ามาใน นรกโดยไม่มีอะไรป้องกันตัวเอง ทั้งที่ก็รู้อยู่ว่าที่นั่นเต็มไปด้วยอันตราย มีทั้ง เหล้า ยา และสัตว์นรก!

กระนั้นเธอก็มาไกลกว่าจะหันหลังกลับได้แล้ว...หญิงสาวสูดลม หายใจลึก เชิดหน้าแล้วก้าวขึ้นบันไดชั้นสุดท้ายไปยังทางซึ่งทอดยาวอยู่ตรง หน้า

สรีนยาอ่านเรื่องราวเกี่ยวกับผับแห่งนี้มาพอสมควร จึงรู้ว่าชั้นสอง ของเดอะพราวผับคือห้องคาราโอเกะ ส่วนชั้นสามคือห้องวีไอพี ห้องแต่ละ ห้องนั้นบุผนังเอาไว้ด้วยวัสดุเก็บเสียง ภายในห้องตกแต่งอย่างหรูหรา มี กระจก และเป็นที่เล่าลือกันในหมู่นักท่องเที่ยวว่าสาวซึ่งพาขึ้นมายังห้องวีไอพี ...หาบได้

จู่ๆ ขนแขนสรีนยาก็ลุกชู ทว่าเธอยังเงื้อมมือก้าวต่อไป ไม่ปล่อยหน้าไป เสียก่อนส่วนหนึ่งเพราะความดีใจที่ไม่ยอมแพ้ของเธอ แต่อีกส่วนเป็นเพราะ เมื่อมองไปยังเบื้องหน้า เธอเห็นผู้หญิงหลายคนยืนพิงผนังหน้าห้องวีไอพี อยู่

ถ้ามีคนเยอะ คนร้ายก็คงไม่กล้าลงมือให้พยานรู้เห็นแน่

หลังปลอบใจตนเองเรียบร้อยแล้ว สุดหล่อที่เดินนำทางเธอมาก็หยุดเดินในที่ที่สุด เขามองไปยังประตูของห้องซึ่งอยู่ริมสุดทางเดินแล้วถาม

“มีเด็กอยู่ในห้องรีเปล่า”

“มี คนสุดท้ายแล้ว”

สรีนยาได้ยินเสียงผู้หญิงเป็นคนตอบ เธอเอี้ยวตัวมาทางซ้ายให้พื้นร่างหนาของผู้ชายตรงหน้าเพื่อจะได้เห็นว่ามีใครเป็นคนพูด แต่พอสายตาเธอกวาดมองเหล่าหญิงสาวซึ่งยืนพิงผนังเล่นโทรศัพท์มือถือกันอยู่ก็ต้องเบิกตากว้าง

ผู้หญิงซึ่งยืนพิงผนังอยู่หน้าห้องนั้นยืนเรียงกันอยู่สามคน แต่ละคนเรียกว่าสวย น่ารักระดับเน็ตไอดอล บางคนใส่ชุดนักศึกษาที่รัดจนกระดุมเสื้อแทบปริ กระโปรงก็สั้นและผ่าสูงจนน่าเสียใจ แต่บางคน...ก็ยิ่งกว่านั้น เพราะใส่เสื้อกล้ามตัวจิ๋วกับกางเกงสั้นจู้ เสื้อกล้ามสีขาวเนื้อค่อนข้างบางเสียจนสรีนยาเห็นชัดเจนว่า...ผู้หญิงคนนั้นไม่ได้ใส่เสื้อชั้นใน

“ใครอะตรีน”

เสียงถามของผู้หญิงซึ่งตัดผมสั้นและแต่งตัวเหมือนพ่อเทพบุตรที่พาเธอมาทำให้สรีนยาที่กำลังมองสำรวจสาว ๆ เพลินสะดุ้งแล้วหันมามองหน้าหญิงคนนั้น

ผู้หญิงคนนั้นไม่เรียกได้ว่าสวย แต่...หล่อ หล่อมากอีกแล้ว เดอะพราว์เป็นแหล่งรวมคนงามสมคำเล่าลือจริง ๆ

“อ้อ” ผู้ชายที่สรีนยาเพิ่งรู้ว่าชื่อไพเราะสมตัวหันมามองเธอแวบหนึ่ง ยิ้มก่อนตอบ “เด็กมาสมัครงาน”

“เธอ” ผู้หญิงผมสั้นถามด้วยน้ำเสียงกลัวหัวเราะ ก่อนเดินเข้ามาดูสรีนยาที่ยืนหลบอยู่ด้านหลังของตรีน

ดวงตาผู้หญิงผมสั้นคนนั้นกวาดมองสรีนยาตั้งแต่หัวจดเท้าอย่างไม่เกรงใจแล้วแค้นหัวเราะ “ถ้ามาทำงานในครัวก็เอาไปให้ในครัวดูฝีมือลิพาขึ้นมาบนนี้ทำไม”

“ในครัวไม่ขาดคน แล้วน้องเขา...ก็อยากเป็นโคโยตี้”

“ตกลงละ” หญิงผมสั้นกวาดตามองสรีณยาอีกครั้งแล้วก็ส่ายหน้ารัว

“จริง”

ยังไม่ทันได้ต่อปากต่อคำอะไรกันอีก ประตูซึ่งปิดสนิทก็เปิดออก จากนั้นหญิงสาวผมยาวหน้าตาสะสวยคนหนึ่งในช่วงนักศึกษาที่เดินออกมาด้วยสีหน้าไม่พอใจอย่างมาก

“หาเอ๊ย!”

สิ่งที่นักศึกษาหน้าตาสะสวยคนนั้นสารถออกมาทำให้สรีณยาสะดุ้ง ไม่คิดเลยว่านักศึกษาสมัยนี้จะพูดจาแบบนี้

“แม่จะคัดนางฟ้านางสวรรค์ไว้ละ ไปหะ เสียเวลา เสียอารมณ์ อุตุล่ำที่ลดตัวมาสมัครที่นี่แล้ว แต่แม่ดันตาต่ำไม่เอาๆ”

สาวสามคนที่ยืนพิงผนังห้องรอเพื่อนอยู่ไม่ต้องถามว่าเพื่อนได้หรือไม่ได้ เพราะเพื่อนพูดออกมาชัดเจนแบบนั้นแล้ว สรีณยาเห็นสาวบางคนปลอบเพื่อน บางคนร่วมด่า จากนั้นผู้หญิงสาวกลุ่มนั้นก็พากันเดินจากไป

เอ่อ...สวยแบบนี้ยังไม่ผ่าน แล้วเธอจะเหลือเธอ

“เฮอะ ถึงคิวน้องแล้ว เข้าไปได้”

เมื่อสุดหล่อหันมาพูดกับเธอ สรีณยาก็ทำหน้าเหย เกือบเฟ่นแล้วถ้าเขาไม่เดินไปเปิดประตูห้องให้เธออย่างสุภาพบุรุษเสียก่อน สรีณยากัดริมฝีปากแน่น ก่อนกลั้นใจเดินเข้าไปในห้องนั้น

เป็นไงเป็นกันสิ! ไหนๆ มาถึงนี่แล้ว ยังไงก็ต้องลองดูสักตั้ง เป็นโคโยตี้ไม่ได้ก็ขอทำหน้าที่อื่นแทนก็ได้เนี่ย จะงานอะไรเธอก็ทำได้ทั้งนั้น ขอแค่ให้ได้ทำงานที่นี้ก็พอ

เสียงประตูปิดทำให้บุรุษซึ่งนั่งอยู่บนโซฟาหนังสีดำเงยหน้าขึ้นมามองเธอ

สรีณยาใจหายวาบเมื่อเห็นดวงตาคมปลาบซึ่งกวาดมองเธอตั้งแต่หัวจดเท้า เขาถามด้วยน้ำเสียงดูไม่แพ้ดวงตาว่า

“ใคร เข้ามาทำไม!”

“ฉัน...ฉันมาสมัครงานค่ะ”

หัวคิวชายหน้าดุเสียงดูขมวดเข้าหากัน ดวงตาคมดูคู้แน่นกวาดตามองเธออีกครั้งแล้วทวาด “ไม่ผ่าน ออกไปได้!”

“เดี๋ยวลีคะ คุณอย่าเพิ่งตัดสินใจลิคะ” สรณยก้าวเท้าเข้ามาหาร่วงซึ่งนั่งอยู่บนโซฟาจนเห็นหน้าเขาชัดขึ้น

ผู้ชายที่นั่งอารมณ์เสียอยู่คนนี้ขาวมาก ขาวจนเรียกได้ว่าแทบจะเรืองแสง ผมเขาดำ คิ้วเข้ม จมูกโด่ง ตาตุ ปากสีแดงจัดซ่อนอยู่ในไรหนวดเคราดกหนา หากเขาไม่ผิดเขาก็่น่าจะเป็นลูกครึ่ง ลูกเลี้ยว ลูกผสม แต่น่าจะค่อนข้างแพงขาวไม่ใช่ฝรั่ง ดวงตาคมและลึกลู้้นประกาศเชื้อชาติตนเองอยู่ และเขาหน้าจะชื่อจอห์น เพราะพ่อเทพบุตรนามตรัณบอกว่าเขาจะพาเธอมาพบคุณจอห์นซึ่งเป็นเจ้าของนรกแห่งนี้

“อย่าทำให้ฉันต้องเสียเวลา ไปไป”

ชายที่น่าจะชื่อจอห์นโบกมือไล่ราวกับเห็นเธอเป็นแมลงหวี่แมลงวันที่น่ารำคาญ เห็นดังนั้นสรณาก็ใช้แผนเรียกน้ำตา เธอทรุดกายลงคุกเข่าแล้วพยายามบีบน้ำตา

“ฉันขอร้อง อย่าไล่ฉันไปเลยคะ ฉันลำบากมาก พ่อฉันตกงาน แม่ก็ป่วย ฉันจำเป็นต้องหาเงินไปเลี้ยงดูครอบครัว ของานให้ฉันทำเถอะนะคะจะเป็นงานอะไรก็ได้คะ ฉันไม่เกี่ยงงานหนัก ไม่เกี่ยงได้เงินเดือนน้อย ขอแค่มีงานให้ฉันทำก็พอ”

ดวงตาคมคู้แน่นตัวตมองเธออย่างรำคาญมากขึ้น “ที่นี่ไม่ใช่สถานสงเคราะห์ ถ้าอยากได้คนเห็นใจก็ไปที่อื่น”

“ฉันไม่อยากได้คนเห็นใจ ฉันอยากไ้ดังน” สรณยาไม่ใช่นักแสดง ดังนั้นแม้จะพยายามร้องไห้แล้วเธอก็ยังร้องไม่ออก เลยไ้แต่ทำหน้าตาน่าสงสาร โดยหวังเป็นอย่างยิ่งว่าเขาจะเห็นใจ

“ที่นี่ไม่มีงานที่เหมะกับเธอ”

“ฉันตื่นได้นะคะ” สรณยาธิบลูกขึ้นยืนแล้วตื่นอีกยี่สิบเหมือนไล่เดือน ถูกขี้เถ้า เธอพยายามตื่นอย่างมาก แต่สิ่งที่ได้กลับเป็นรอยยิ้มสังเวชจาก คนดู

“ถอดเสื้อผ้าออก”

เมื่อถูกสั่งให้ทำในสิ่งที่กุลสตรีไม่มีวันทำกัน สรณยาก็ตัดแข็ง ชะงัก ค้างอยู่ในท่ายกมือสองข้างขึ้นตามเพลงกำมือขึ้นแล้วหมุนๆ

“โคโยตี้ที่ต้องใส่บิกินีเต้น ถ้าเธอไม่กล้าถอดก็ออกไป”

สรณยากัดริมฝีปากแน่น ดวงตาแค่นเคืองจ้องเจ้าของร้านที่คิดจะ เอาเปรียบเธอ แม้จะเตรียมใจเอาไว้แล้วว่าหากมาทำงานในสถานทื่โคจร แบบนี้ย่อมต้องเจอกับพวกสัตว์นรกอยู่แล้ว แต่ไม่คิดเลยจริงๆ ว่ามายังไม่ถึงครึ่งชั่วโมงก็ต้องเจอสัตว์ชั่วร้ายจำพวกที่ว่า

แต่เพื่อน้องดา เพื่อค้นหาคนที่ฆ่าน้องดา เรื่องแค่นี้เองทำไมพี่จะทำ เพื่อน้องไม่ได้!

มือสั่นเทาตึงเสื้อยึดตัวโคร่งออกไปจากศีรษะ จากนั้นจึงดิ่งทางกอง ยืนยาวตามออกไป ใบหน้าสรณยาร้อนจี๋เมื่อทั้งเนื้อทั้งตัวมีเพียงชั้นใน สองชั้นปกปิดเรือนร่าง แต่แค่นั้นยังไม่พอ เธอยังต้องเต้นอีก

หญิงสาวกอดพินแน่น หลบตาลงมองแต่พื้นเมื่อเริ่มเคลื่อนไหวร่างกาย เลียนแบบท่าเต้นของเพื่อนๆ ที่เคยเห็นมา

เธอเต้นอยู่ไม่นานก็ได้ยินเสียงสั่ง

“หยุดๆ พอได้แล้ว อุบาทว์ลูกตา ไม่ผ่าน ยังไงก็ไม่ผ่าน!”

สรณยาอ้าปากหวอ ดวงตาที่มองแต่พื้นตัวตื้อขึ้นมองเจ้าของเดอะ พราวับเขม็ง ความโกรธซึ่งแล่นไปทั่วร่างทำให้เธอตวาดกลับไปทันที “ฉัน แก้วฟ้าให้คุณดูแล้วนะ คุณควรให้งานฉันสิ เห็นไหมว่าคุณให้ฉันทำอะไรฉัน ก็ทำ!”

“ฉันไม่ได้พูดสักคำว่าถ้าเธอถอดเสื้อผ้าเต้นแล้วฉันจะให้งานเธอ ฉัน พูดแค่ว่าโคโยตี้ที่ต้องใส่บิกินีเต้น” ผู้ที่นั่งไขว่ห้างอยู่บนโซฟากวาดตามอง

ร่างเกือบเปลือยของเธออีกครั้ง ทำให้สรีณยารีบคว้าตัวนั่งแล้วหุบเสื้อยืดมาสวม ไม่ยอมให้คนที่ตั้งใจเอาเปรียบเธอจนยโสโอกาสมองร่างเกือบเปลือยของเธอได้อีก “เธอใส่บิกินีได้ ๓๕-๒๕-๓๖ สัดส่วนพอได้ แต่เรื่องเต้าน...อย่าได้คิดเต้านอีก อุบาห์”

“ถ้าฉันอุบาห์ คุณก็ทุเรศ จนยโสโอกาส!”

“นี่ ฉันจะบอกอะไรให้นะ โคโยตี้ที่มาคัดเลือกก็ต้องเต้นในชุดบิกินีให้ฉันดูทุกคน บางคนเต้นเปลือยให้ดูด้วยซ้ำ มันเป็นเรื่องปกติของอาชีพนี้ ถ้ายังมีมายอายอยู่ก็ไปทำอาชีพอื่นเถอะ ที่นี้ไม่เหมาะกับคนอย่างเธอ”

สรีณยาซึ่งสวมกางเกงรียบร้อยแล้วลุกขึ้นยืน จ้องหน้าเจ้าของร้านโรจจิตอย่างแค้นเคืองก่อนแสวงเพราะทำอะไรมากเกินไปไม่ได้ “ขอให้แกไม่ตายดี ขอให้ร้านแกเจ๊ง!”

ปกติแล้วสรีณยาไม่เคยพูดจาอะไรแบบนี้เลย แต่วันนี้เธอพูดจาหยาบคายและทำในเรื่องที่ไม่คิดว่าชาตินี้จะทำทั้งนั้น เธอคงเป็นบ้า คงเสียสติไปชั่วคราวเพราะความอยากแก้แค้นแทนน้อง

ได้ยินคำแข่งแบบนี้ร่างสูงใหญ่ก็ลุกพรวดขึ้น ดวงตาเจ้าของร้านเป็นประกายวาววับก่อนซื้อมือไปที่ประตูแล้วทวาด “ออกไปก่อนฉันจะหักคอเธอ!”

ไม่ต้องรอให้เขาขูเป็นครั้งที่สอง สรีณยาตาลีตาเหลือกร่วงออกจากห้องไปแทบไม่ทันเมื่อต้องเผชิญหน้ากับโทสะอันเร้งร้อนแบบนั้น

ทันทีที่ออกมาจากห้องคัตตัว หญิงสาวเห็นทอมคนเดิมและพ่อเทพบุตรสุดหล่อยืนพิงผนังห้องรอเธออยู่ สีหน้าของทั้งสองดูขบขันเป็นอย่างยิ่ง

“เป็นไงน้อง ได้งานไหม” เทพบุตรรูปหล่อถามตรึงถาม

เขาจะถามทำไม เสียใจทวาดดั่งลั่นนั้นเขาไม่ได้ยินหรือ

“คุณรู้อยู่แล้วว่าฉันต้องไม่ได้งาน คุณส่งฉันเข้าไปทำไม” สีหน้าสรีณยาเต็มไปด้วยความผิดหวัง ดวงตาเธอกล่าวหาเขา

ชายคนนั้นจ้องเธออยู่ครู่หนึ่งก่อนตอบ “พี่แค่อยากให้น้องรู้เท่านั้นว่าที่นี่ไม่เหมาะกับผู้หญิงแบบนี้หรอก งานที่นี่ไม่ใช่งานสบายได้เงินง่าย

อย่างที่คุณหญิงหลายคนคิด คนจะทำงานที่นี้ได้ต้องหน้าด้าน ต้องไม่มี
ศักดิ์ศรี อย่างน้องยังมีโอกาส ไปหางานอื่นทำเถอะ อย่าได้คิดมาทำงานใน
สถานที่แบบนี้เลย”

คำอธิบายของชายชื่อตรังทำให้ความโกรธของสริณยาค่อยๆ จาง
หายไป เธอมองสุดหล่อคนนั้นนิ่งก่อนเอ่ยเพิ่มพ้ำ

“ขอบคุณ”

‘เราไม่เหมาะกับที่นี่ ไม่เหมาะกับที่นี่’

ตั้งแต่เดินออกมาจากเดอะพราวดับ สริณยาก็ก่อกองสองประโยคนั้น
ซ้ำๆ เพื่อให้ตนเองตัดใจ แต่ยิ่งบอกให้ตนตัดใจ เธอยิ่งตัดใจไม่ได้ หนทาง
ทางความยุติธรรมในน้องสาวดูมืดมน ไร้ความเป็นไปได้

สุดท้ายแล้วเธอต้องปล่อยให้คนที่ฆ่าน้องลอยนวล ปล่อยให้มันไป
หลอกผู้หญิงคนอื่นอีกอย่างนั้นหรือ...

ก่อนที่น้ำตาแห่งความผิดหวังจะรินลงมา สริณยารีบเงยหน้าขึ้นห้าม
มันเอาไว้เสียก่อน

หยาดน้ำตายังไม่ทันจางหาย ดวงตาที่พร่ามัวก็เห็นอะไรสีเหลืองๆ
เคลื่อนไหวอยู่บนต้นไม้สูงที่ยืนต้นให้ร่มเงาอยู่หน้าลานจอดรถ

สริณยากะพริบตา ใส่น้ำตาให้ไหลออกมาแล้วจึงเห็นว่า อะไรเหลืองๆ
ที่ติดกับใบไม้สีเขียวนั้นก็คือ...แมง

มันเป็นแมงตัวใหญ่ สีเหลืองทอง หน้ากลม ตาโต จมูกสั้น ขนยาว
บ่งบอกว่ามันน่าจะเป็นแมงเลือดผสมระหว่างแมงไทยกับเปอร์เซีย ที่คอ
แมงอ้วนตัวนั้นมีปลอกคอห้อยสีดำสวมอยู่ ประกาศว่าแมงตัวนี้มีเจ้าของ
มีเจ้าของแล้วมาทำอะไรบนต้นไม้...ปีนต้นไม้เล่นหรือ

แรกที่เดียวสริณยาคิดเช่นนั้น ก่อนจะเปลี่ยนใจเมื่อเห็นแมงตัวนั้น
ร้องเบาๆ แล้วพยายามยืนขึ้น ทว่าพอมันยืน น้ำหนักตัวที่มากเกินไปก็กดแมง
ทำให้กิ่งไม้ที่มันนอนอยู่ไหว แมงอ้วนตัวนั้นรีบหอบอกอดกิ่งไม้เอาไว้เหมือน

เดิมและร้องเบาๆ อีกครั้ง

“เหมียวว” สรีณยาร้องทักและเห็นแมวตัวที่อยู่เหนือหัวเธोज้องลงมา แต่ไม่ร้องตอบ เธอจึงยื่นมือสองข้างขึ้นไปหา หวังให้แมวโดดลงมา “โดดลงมาสิ ฉันจะรับแกลง”

คำเชิญชวนของเธอไม่ได้ทำให้แมวอ้วนย้ายกันย้อยๆ ลงมา มันทำแค่มอง จ้องเธอหนึ่ง สิ่งด้วยสายตาให้เธอช่วยมัน แต่ตัวมันนั้นไม่คิดช่วยตัวเองอีกแล้ว

เห็นดังนั้นสรีณยาก็ยกมือทั้งสองเท้าสะเอว เอาเข้าจริงตอนนี้เธอก็ไม่อยู่ในอารมณ์ที่อยากจะช่วยใคร พุดตรงๆ ก็คือ ลำพังตัวเองยังช่วยตัวเองไม่ได้เลย ดังนั้นเมื่อแมวตัวนั้นเฉยใส่ เธอก็แยกเขี้ยวใส่มัน

“นี่แสร้งใหม่ คนเราไม่ควรนั่งอมมือรอให้การช่วยเหลืออยู่เฉยๆ มันต้องขยับกันทำอะไรเองบ้างสิ มาสิ โดดลงมา นับหนึ่งสองสาม ถ้าแกไม่โดดฉันจะไปแล้วนะ หนึ่ง...สอง...สาม”

เจ้าแมวอ้วนยังทอดสายตาลงมามองเธอหนึ่งแต่ไม่ขยับตัวเลยสักนิด มีเพียงหางที่แกว่งไกวไปมาราวสำราญใจ

เห็นแล้วหมั่นไส้!

“ถ้าสบายอารมณ์ขนาดนั้นก็นิ่งต่อไปก็แล้วกัน”

สรีณยaxyบสายกระเป่าสะพายให้เลื่อนขึ้นไปบนไหล่ก่อนออกเดิน แต่พอเดินไปเพียงสามก้าว เสียงเหมียวเบาๆ ก็ดังขึ้น เมื่อเดินอีกสองก้าว ก็ได้ยินเสียงร้องของแมวดังขึ้นอีก

ทั้งๆ ที่ไม่ได้อยู่ในอารมณ์จะช่วยใคร สรีณยาผู้แสนดียังอดใจไม่ได้ต้องหันกลับไปในที่ที่สุด และก็เห็นแมวอ้วนตัวนั้นอ้าปากพะงาบๆ คล้ายจะร้องแต่ไม่มีเสียงออกมา

สุดท้ายหลังยืนชั่งใจอยู่เกือบนาที หญิงสาวก็จำต้องเดินกลับไปใต้ต้นไม้อีกครั้งแล้วยื่นมือขึ้นเหนือศีรษะ บอกแมวอ้วนอีกหน “เอ้า ลงมาสิ โดดลงมา ไม่ต้องกลัวหรอกนะ ฉันรับแกลงได้อยู่แล้ว”

แมวตัวนั้นยังคงมองเธอนิ่งและร้องออกมาเสียงดัง ม้าาาา

คนที่เลี้ยงแมวจะรู้ แมวไม่ได้ร้องแค่เหมียวๆ เหมือนที่เราคิดหรือ
แมวมีเสียงร้องสารพัดสารพันเสียง และแมวอ้วนตัวนี้ก็ร้องเหมือนสั่งให้เธอ
ขึ้นต้นไม้มาช่วยมัน

สริณยามองต้นไม้ที่ขึ้นอยู่นอกรั้วลานจอดรถ มันเป็นต้นอะไรก็ไม่รู้
แต่น่าจะปลูกอยู่ตรงนี้นานแล้ว นานจนคนที่สร้างลานจอดรถเกรงใจไม่ตัด
มันทิ้ง แต่ล้อมรั้วโดยเว้นที่ให้ต้นไม้ต้นนี้เติบโต

ต้นไม้สูงใบเขียวต้นนี้ลำต้นยึดตรง กิ่งที่ใกล้ที่สุดอยู่สูงเกินกว่าที่เธอ
จะเอื้อมถึง แต่ดูเหมือนโชคยังดี ต้นไม้นี้สูงขึ้นไปราวหนึ่งเมตรก่อนแยก
แขนงออกเป็นสองทางกลายเป็นต้นไม้รูปตัววาย มีช่องตรงกลางให้เธอโหน
และปีนขึ้นไปได้

บอกเลยว่าสริณยาปีนต้นไม้ไม่เก่งนัก ดังนั้นกว่าจะขึ้นมายืนอยู่บน
รอยแยกของต้นไม้รูปตัววายได้ก็ถึงกับหอบ หงิมสาวมองแมวอ้วนที่ตอน
นี้นั่งหันกันให้เธอ เจ้าแมวกวนหนึ่งอยู่บนกิ่งไม้ทางด้านซ้ายมือ อยู่ปลายกิ่ง
เลียด้วยมันจึงไม่น่าคง

“มานี่สิ มาเร็ว แกนั่งอยู่ตั้งนานไม่หัก แกลูกแล้วเดินมามันก็คง
ไม่หักหรือหน้า” สริณยาพยายามปลอบใจแมว แต่มันทำเพียงหันมามองเธอ
แล้วร้อง

ม้าว...

หญิงสาวตบกิ่งไม้แรงจนเจ็บมือเพราะความหวัหวั “โอ้แมวดื้อ ฉัน
ควรปล่อยให้แกอยู่บนนี้ใช้ไหม แกขึ้นมาเองได้แกก็ต้องลงเองได้สิ”

แม้จะพูดแบบนั้น สุดท้ายสริณยาก็ยังกระเือกกระสนจนปีน
คร่อมกิ่งไม้ด้านซ้ายเอาไว้นั่งได้ กิ่งนี้ทอดยาวออกไปทางถนน สูงพอที่รถ
ลอดผ่านได้จึงไม่ถูกตัด ตอนเธอเงยหน้ามองจากบนพื้น ไม้กิ่งนี้ดูไม่สูง
เท่าใดนัก แต่พอมานั่งแล้วมองลงไป โห...สูงเอาเรื่องเลย สริณยาชักเข้าใจ
ความรู้สึกของแมวอ้วนที่ไม่ยอมโดดแล้ว

คนเคยเลี้ยงแมวแนบลำตัวไปกับกิ่งไม้แล้วยื่นมือไปข้างหน้า ปลายนิ้วมือเธอสัมผัสกับขนแมวได้เล็กน้อย และถูกหางแมวพัดปายไปมาราวไม่ต้องการให้เธอแตะตัวมัน

“นี่ ขยับเข้ามาสิ ไม่ต้องกลัวค่อยๆ โถก้นลงมา กระตืบๆ” หญิงสาวสอนให้แมวกลายร่างเป็นหนอน แต่มันไม่ฟังเธอเลย ยิ่งลูบกัน มันยิ่งขยับออกห่างเธอจนเกือบเสียหลักกลิ้งตกต้นไม้ ดีที่ว่าเจ้าแมวแสนขี้ขลาดจับกิ่งไม้เอาไว้ได้ ดังนั้นแม้จะเสียการทรงตัวไปนิด เจ้าแมวอ้วนก็ยังค้างอยู่บนปลายกิ่ง โดยผลจากการดิ้นรนเอาตัวรอดทำให้ตอนนี้มันหันหน้ามาทางเธอแล้ว

แบบนี้จะง่ายใช่ไหม สรinyaกระดิกนิ้ว ร้องเรียก “เมี้ยว มั้วๆๆ” เธอส่งภาษาแมวออกไปอย่างเป็นมิตร ทำให้แมวหยิ่งตัวนั้นจ้องและค่อยๆ คืบเข้ามาหาเธอทีละนิดๆ ในที่สุดสรinyaก็สัมผัสหลังแมวได้ และไม่นานแมวอ้วนก็เดินเข้ามาอยู่ในพื้นที่ที่ปลอดภัย หญิงสาวย่นตัวนั่งพยายามอุ้มแมว แต่แมวซึ่งกำลังกลัวซ่อนเธอแล้วจึงปลายเลียบกับเปลือกไม้แน่น ดูเหมือนมันจะไวใจกิ่งไม้มากกว่าไวใจเธอ

“โอ๊ย! ไฉนแมวไม่รู้จักรูคุณคน นี่ฉันช่วยเกาะแต่เกลกลับซ่อนฉัน ฉันอยู่ที่นี้ไปเลย เน่าตายอยู่ตรงนี้ไปเลย” เธอขู่เสียงดุก่อนเห็นป้ายบางอย่างติดอยู่ที่ปลายกิ่งแมว เมื่อเขม่นมองให้ชัดๆ ก็พบว่ามันเป็น...ป้ายชื่อ

“พริษฐ์” อ่านชื่อจบสรinyaก็รู้สึกว้าวเจ้าแมวอ้วนสีทองตัวนี้หุกระดิกเหมือนรับรู้ได้ว่าเธอเรียกมัน “นี่แกชื่อพริษฐ์หรอ อ้อหือ เจ้าชาย!” สรinyaกระแทกเสียงอย่างขบขัน ก่อนลดตัวลงพูดกับเจ้าแมวอ้วนตัวนั้น “องค์ชายเพคะ เชิญเสด็จเข้ามาใกล้ๆ หม่อมฉันอีกนิด ขอจูบเบอร์มือถือได้ชื่อองค์ชายหน่อย หม่อมฉันจะได้ตามเด็จพ่อเด็จแม่องค์ชายมารับ”

องค์ชายมีหรือจะให้ความร่วมมือง่ายๆ ยิ่งเธอเรียก มันก็ยิ่งเซิด หันหน้าไปทางอื่นเสียอีก สรinyaไม่มีทางเลือก มือหนึ่งดึงโทรศัพท์มือถือออกมาจากกระเป๋าสะพาย อีกมือก็กดต้นไม้ให้แน่น แล้วคลานกระดืบๆ เหมือน

นอนเข้าไปหาองค์ชาย

หญิงสาวไม่จับแมวอีกแล้ว เพราะกลัวมันจะหนีไปหรือไม่ก็ชวนเธอ
เข้าให้อีก สิ่งที่เธอสนใจคือป้ายสลักสีเงินซึ่งคล้องอยู่กับปลอกคอสีดำ

โชคดีเหลือเกินที่ทั้งชื่อแมวและเบอร์โทรศัพท์ถูกสลักด้วยสีดำเธอจึง
มองเห็นได้ชัดเจน หญิงสาวจำตัวเลขที่ละสีตัว กดเลขนั้นที่หน้าจอโทรศัพท์
เมื่อครบแล้วก็รีบโทร. ออก